

# ZÁPAS

O DUŠI 144

**Půjčuj, rozmnožuj,  
rozšiřuj!**

**JARO 2020**  
ROČNÍK 31

*Sola Scriptura – Jedině Písmo*

*Solus Christus – Jedině Kristus*

*Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva*

*Sola Gratia – Jedině milostí*

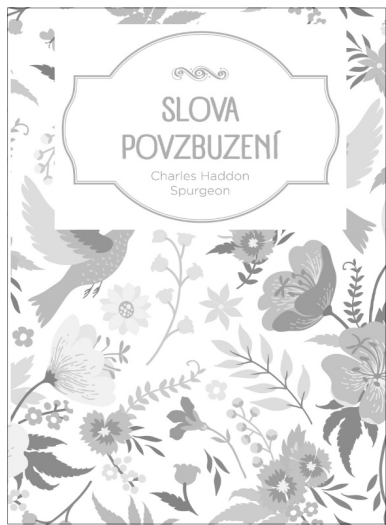
*Sola Fide – Jedině vírou*



[www.reformace.cz](http://www.reformace.cz)

## OBSAH

<b>Vděčnost navzdory okolnostem</b>	<b>3</b>
<b>Jak jsme hospodařili</b>	<b>4</b>
<b>Hle, můj služebník (Iz 53)</b>	<b>5</b>
<b>Kristovy přímluvy</b>	<b>10</b>
<b>Dokonalý zachránce hříšníků</b>	<b>11</b>
<b>Rozjímání nad Písmem</b>	<b>15</b>
<b>Ježíš Kristus změnil svět</b>	<b>16</b>
<b>Rozpolcené moře</b>	<b>20</b>
<b>Nebesa vypravují o Boží slávě</b>	<b>24</b>
<b>Sedm modliteb za lidi, které milujete</b>	<b>25</b>
<b>Duchovní týrání v manželství II.</b>	<b>31</b>
<b>Co je transgenderová problematika a jak by na ni měl křesťan reagovat</b>	<b>35</b>
<b>Evangelikální synkretismus: Hledající vs. hříšník</b>	<b>43</b>
<b>Je váš sbor doktrinárně zdravý?</b>	<b>46</b>



### **Slova povzbuzení**

*Charles Haddon Spurgeon*

*Kniha sestavená z povzbudivých kázání se Vám stane zdrojem síly, radosti a povzbuzení pro každý všední den. Pevná vazba, 210×150 mm, 128 str.,*

*cena 230,- Kč*

*[www.PoutnikovaCetba.cz](http://www.PoutnikovaCetba.cz)*

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz, Hošťálkova 1C, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012  
Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal  
Redakční rada: Daniel Adamovský, Julie Petrecká, Klára Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý  
Číslo 144 vyšlo 31. 3. 2020.  
Evidenční číslo MKČR: E 11180  
Fotografie na tit. straně: Kateřina Kernalová  
Tiskne Grafotechna plus, s. r. o.,  
Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky  
Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!  
ISSN 1804-2880 (Print)  
ISSN 2336-8330 (Online)

### **Korespondenční adresa:**

Spolek Reformace.cz  
Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6  
Telefon: (+420) 222 268 917  
Email: [zapasodusi@gmail.com](mailto:zapasodusi@gmail.com)  
Dobrovolné příspěvky pošlete  
příloženou složenkou  
nebo převodem z účtu.

### **Číslo účtu:**

2600196560 / 2010 (ČR)  
SK108330000002600196560 (SK)

## VDĚČNOST NAVZDORY OKOLNOSTEM

*Jaroslav Kernal*

*Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. (1Te 5,16–18)*

Byli jsme vykoupeni a vysvobozeni z přicházejícího Božího hněvu. V tomto čísle si znovu připomínáme Kristovu oběť a jeho vzkříšení. Beránek Boží za nás zaplatil svým vlastním životem na kříži Golgoty. To je evangelium, kterým Bůh změnil náš život, skrze které nám přinesl radost, které nás vede k modlitbám a které v nás působí vděčnost Bohu, za jeho dobrotu, se kterou se nad námi smíloval. Tato slova píšu v době, kdy naše země a země celého světa čelí pandemii virového onemocnění. Naše vláda vyhlásila karanténě podobná opatření pro celou zemi. Mnozí lidé jsou sklíčení, další se bojí o sebe nebo o své blízké. Ale naše naděje není v tomto světě. Nemusíme se bát, protože náš Pán vstal z mrtvých, přemohl smrt a dal nám naději na lepší život, který strávíme s ním. Nemáme se rmoutit, máme se radovat, ale to neznamená, že v našich životech nebudou okamžiky, kdy nebudeme sklíčení, zarmoucení, kdy nebudeme prožívat úzkost nebo obavy. Proto potřebujeme potěšení a povzbuzení, které můžeme čerpat ze slov Písma.

Bůh nás volá k radosti. V listu Filipským Pavel neváhal hned několikrát opakovat křesťanům, aby se radovali. Mluví o radosti v modlitbě (Fp 1,4), o radosti ze zvěstování Krista (Fp 1,18), o radosti z jednoty církve (Fp 2,2), o radosti z obětavé služby (Fp 2,17–18), o radosti ze společenství (Fp 2,28–29), o radosti v Pánu (Fp 3,1) a radosti z jeho blízkého příchodu (Fp 4,4–5).

Ve chvílích, kdy zakoušíme obavy nebo jsme zarmoucení, se mnohdy přestáváme modlit a zapomínáme na vděčnost Bohu. Proto potřebujeme slyšet příkazy z uvedených veršů: „Raduj se, modli se a buď vděčný!“ Je ale možné poslechnout a následovat taková slova i v těžkých chvílích našeho života? Z vlastních sil to možné není. Je to možné jenom z moci Ducha svatého. Musíme se zastavit, odhlédnout od sebe, zadívat se na Krista, přemýšlet o jeho druhém příchodu, o jeho veliké slávě. Rozjímat nad tím, že dostaneme nová těla, budeme proměněni, budeme už navždy s Pánem, budeme se těšit z jeho přítomnosti, Bůh nám setře každou slzu s očí, budeme přemoženi jeho velikostí, slávou a mocí, budeme nadšeni, protože ho uvidíme tváří v tvář, budeme žasnout nad jeho nádherou... To je důvod, proč se radujeme, proč se modlíme a proč jsme vděční.

## JAK JSME HOSPODAŘILI

### Redakce

Milí čtenáři, jsme velmi vděční za vaši vytrvalou přízeň našemu časopisu. Zápas o duši už vychází více než 30 let. Vychází díky vám! Celou dobu své existence je časopis šířený a rozesíláný bezplatně. Je to z toho důvodu, aby se dostal k co možná největšímu počtu lidí. Stále jsou totiž lidé, kteří by si z nejrůznějších důvodů nemohli časopis koupit. A naší touhou je, aby se časopis s biblickým vyučováním dostal také k takovým čtenářům. Ale stejně jako je to u čehokoliv jiného, i tento časopis něco stojí. V tabulce na konci stránky se můžete podívat na naše příjmy a výdaje v loňském roce.

Naše účetní uzávěrka skončila v loňském roce s malým schodkem, ale projevila se zde skutečnost, že jsme v roce 2019 zaplatili dvakrát za pronájem konferenčního sálu pro uspořádání Zimní konference. Jednou to bylo na začátku roku, kdy jsme platili za Zimní konferenci 2019 a podruhé to bylo na konci roku, kdy jsme dopředu zaplatili zálohovou fakturu na rok 2020. Což znamená, že 24 tisíc za pronájem sálu se neobjeví v roce 2020 a pokud tuto částku odečteme z výdajů v roce 2019 (neboť logicky, nikoliv účetně, patří až do následujícího roku), všechny naše výdaje byly pokryty našimi příjmy. A to je moc dobrá zpráva. Další dobrou zprávou je, že sbírka na konferenci v lednu 2020 pokryla dvě třetiny všech nákladů na konferenci.

Tímto tedy chceme poděkovat jak všem účastníkům konference a tak také všem čtenářům, kteří naši službu věrně a vytrvale podporují. Jsme opravdu moc rádi za každé povzbuzení, za každý váš dopis či email, za vaše modlitby za nás, i za všechny vaše dary, jimiž nás podporujete.

Příjmy 2019		Výdaje 2019	
Domácí (ČR)	654.496,- Kč	Tisk časopisu	85.118,- Kč
		Distribuce ČR	113.369,- Kč
		Distribuce SR	36.808,- Kč
Slovensko	41.329,- Kč	Redakční práce a účetnictví	420.000,- Kč
		Překlady a korektury	55.290,- Kč
Zahraniční (mimo SR)	133.081,- Kč	Další výdaje (konference, kancelář, poplatky ...)	78.269,- Kč
		Další tiskoviny	56.224,- Kč
<b>Celkem</b>	<b>828.906,- Kč</b>		<b>845.078,- Kč</b>

## HLE, MŮJ SLUŽEBNÍK

*Jaroslav Kernal*

Na začátku osmého století před Kristem zapsal Bůh skrze proroka Izajáše slova o trpícím služebníkovi (Iz 53). V předchozích několika kapitolách prorokuje Izajáš o pokoji, který přijde na Boží lid. Jsou to slova Hospodinova služebníka:

*Slyšte mě, ostrovy, daleké národy, dávejte pozor! Hospodin mě povolal z života mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno. Učinil má ústa ostrým mečem, skryl mě ve stínu své ruky. Udělal ze mne výborný šíp, ukryl mě ve svém toulci. Řekl mi: „Ty jsi můj služebník, Izrael, v tobě se oslavím.“ (Iz 49,1–3)*

To jsou slova, která by se docela dobře mohla vztahovat na Izajáše, na proroka samotného. Stejná slova možná četl etiopský dvořan na cestě do pouště, kde ho potkal Filip (Sk 8). Ale další verš ukazuje mnohem dále – k Filipovu vysvětlení:

*On dále řekl: „Nestačí, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jakobovy kmeny a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni; dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země.“ (Iz 49,6)*

Izajáš prorokoval o Kristu. 53. kapitola je vrcholnou výpovědí o Hospodinovu služebníkovi, o Božím pomazaném, o vykupiteli z hříchů, o beránkovi, který snímá hříchy světa. Bůh zaslubuje, že vyvede svůj lid ze zajetí, z hněvu a prokletí, že ho vyvede z Babylóna (viz Iz 52,10–12). Následuje popis toho, který vyvede Boží lid, sám půjde v čele a bude průvod také uzavírat, popis Pána slávy, který je Alfa i Omega, počátek i konec, který byl mrtvý, ale je živ na věky věků, popis hloubky ponižení Hospodinova služebníka a dokonalosti i rozsahu jeho díla.

### **I. Hádanka: Vyvýšení i ponižení (Iz 52,13–15)**

Vlastnímu textu 53. kapitoly předchází úvod na konci kapitoly předchozí. Je to hádanka. Na jednom místě jsou zde dvě věci, které zdánlivě nejdou spojit. Jako první je vyvýšení:

*Hle, můj služebník bude mít úspěch, zvedne se, povznese a vysoko se vyvýší. (Iz 52,13)*

Pánův služebník bude vyvýšený. Bude to král, veliký a mocný. Bude mít úspěch jako David a bude to také jeho potomek. Boží služebník, syn Davidův bude mít úspěch a povýší se vysoko. Tyto verše vzbuzují veliké očekávání. Ale jak je můžeme spojit s těmi, co následují?

*Jak mnozí strnuli úděsem nad tebou! Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku, jeho vzhled takový, že nebyl podoben lidem.*

*(Iz 52,14)*

Mluví verš o stejném člověku? Je to tentýž Hospodinův služebník? Nový zákon jasně odhaluje, že je to tentýž Hospodinův služebník. Ježíš učil své učedníky, že Syn člověka musí trpět, bude zavržen od starších, velekněží i zákoníků, bude zabit a třetího dne vzkříšen (Mk 8,31). Po svém vzkříšení to učedníkům řekl znovu (Lk 24,46). Petr i Pavel to kázali ve svých kázáních (Sk 3,18; 17,3). Byl tak znetvořený mučením a bitím od vojáků, že Pilát na něj hleděl s pohrdáním a řekl: „Hle, člověk.“ A jako projev svého výsměchu a pohrdání umístil na jeho kříž nápis: Ježíš Nazaretský, král židovský. Lidé kolem kříže trnuli úděsem nad tím, co se dělo, nad mužem, který tam visel, nad nahou, zohavenou troskou, na kterou na kříži dopadl Boží hněv. Na kříži tekla jeho krev a bylo tam odhaleno tajemství, o němž mluví prorok:

*Avšak on pokropí mnohé pronárody krví, před ním si králové zakryjí ústa, protože spatří, co jim nebylo vyprávěno, porozumějí tomu, o čem neslyšeli. (Iz 52,15)*

Do Kristova ukřižování a vzkříšení, zůstával tento text zahalený a tajemný. Kdo mohl porozumět tomu, co se má stát? Kdo poznal hlubiny Boží? Teprve v Kristu bylo odhaleno tajemství Hospodinova služebníka, byla odhalena identita Pomazaného, bylo odhaleno jeho dílo. Jak by mohli lidé v době před křížem porozumět tomu, že pokropí mnohé pronárody krví? Teprve když bylo odhaleno evangelium, vynikl smysl tohoto textu. Teprve po událostech kříže začal dávat smysl Izajáš 52 a 53. Vyvýšený Služebník se stal jedním z lidí, aby svou krví přinesl obět smíření za naše hříchy.

***Vyvýšený Služebník  
se stal jedním z lidí,  
aby svou krví  
přinesl obět smíření  
za naše hříchy.***

Boží syn se stal člověkem, Slovo se stalo tělem, Bůh sám se zjevil v těle. Ze Sijónu přišel Spasitel, Boží syn nám ukázal zjevně a viditelně, kdo je Bůh a jaký Bůh je. Ukázal nám, kdo je původce věčné spásy, kdo vykonavatel smlouvy, kdo byl ustanoven za smlouvu národům. Proto vzal Pán Ježíš chléb, lámal ho a rozdával ho učedníkům, aby ho jedli na jeho památku. To je mé tělo, které se za vás vydává. To neřekl o chlebu, protože chleba se za ně nevydal, ale mluvil o svém těle. Mluvil o těle, které mu dal Bůh, které mu on, Pán Ježíš, zase dal zpět jako obět smíření za naše hříchy. Proto vzal náš Pán kalich s vínem a řekl, že to je nová smlouva, která je zpečetěná jeho krví. Ani kalich sám, ani víno samotné nezpečetilo vůbec nic, ale krev Spasitele, která tekla na kříži Golgoty, byla tou pečeti, která dokonala smlouvu. Součástí této smlouvy je odpuštění hříchů, ospravedlnění, víra, pokání i vytrvalost svatých, ale to všechno je důsledkem smlouvy, důsledkem nového narození, které je dílem Boží milosti a práce Ducha svatého v nás. V této smlouvě mohou i králové spatřit, co jim nikdy na mysl ani nepřišlo,

o čem nikdy neslyšeli, protože je to tak vzdálené lidskému myšlení, že to ani vzdálenější být nemůže.

## II. Zjevení: Mesiáš bude trpět (Iz 53,1–9)

Po oznámení hlavolamu (vyvýšený vs. ponížený Boží služebník) přichází zjevení:

*Kdo uvěří naší zprávě? Nad kým se zjeví paže Hospodinova? Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. (Iz 53,1–2)*

Zjevil se jako proutek, zjevila se Hospodinova paže, objevil se jako proutek z vyprahlé země. Vypadalo to, že to je nenadále, zničeno nic, vypadalo to jako zjevení, přesto nám Písmo říká, že Pán přišel, když se naplnil stanovený čas. Přišel přesně v pravou chvíli. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Objevil se jako malé dítě narozené ve chlěvě, jako něco nenápadného, nicotného, maličkého, slabého. Neměl vzhled ani důstojnost. Nevypadal jako někdo, za kým by se hnaly zástupy. A když už se za ním lidé vydali, nebylo to proto, kým byl a jaký byl, ale bylo to proto, že jim dal chleba a oni ho chtěli stále. Tak málo jim stačilo na to, aby ho provolali králem. Nikdo po něm nedychtil, jeho nejbližší o něm pochybovali, jeho vlastní mu nevěřili. Dokonce ten, který ohlašoval jeho příchod, Jan Křtitel, nakonec poslal své učedníky, aby se zeptali, zda je skutečně tím, koho očekávají. Izajáš pokračuje:

*Byl v opovržení, kdekd se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocmi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. (Iz 53,3)*

Došel tak daleko, že ho zradili jeho vlastní učedníci, byl v opovržení, zástupy volaly na Piláta, aby ho ukřižoval, velekněží, starší a zákoníci nad ním ohrnovali noc a vysmívali se mu. Učedníci se rozutekli, jako když do nich střílí, Petr ho třikrát veřejně zapřel. Potkali ho vzkříšeného, ale nevěřili, že je to on. Tomáš prohlásil, že neuvěří, dokud nevloží svůj prst do ran po hřebec a svou ruku do jeho boku. Byl tak opovržený, že jsme si ho nevážili.

*Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. (Iz 53,4–5)*

Tady je jádro celého Izajášova poselství. Hospodinův služebník ponese hříchy svého lidu, stane se obětí smíření za jeho viny. Je to beránek, který byl obětován, aby usmířil svatý Boží hněv, který plane proti každému hříchu. Ježíš byl dokonale svatý, spravedlivý a zbožný – nebyl jako velekněží z rodu Árona, kteří předtím, než

mohli přinést oběť za viny lidu, museli nejprve očistit sami sebe, přinést oběť smíření za své vlastní hříchy. Ježíš žádnou takovou oběť nepotřeboval. Také nebyl Áronským knězem, ale veleknězem podle řádu Melchisedechova. Byl tedy kněz i král v jedné osobě. Byl ten, kdo přinesl oběť a zároveň byl obětí samotnou, beránek svatý čistý a bez poskvrny. A je také panovník, tedy soudce a vykonavatel trestu na těch, kdo se nepokořili pod jeho mocnou ruku. A přece byl potrestán na našem místě, abychom my měli pokoj s Bohem. Nesl naše viny, abychom my mohli žít bez viny, aby očistil naše svědomí a my jsme mohli sloužit Bohu. Svou krví pokropil národy, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

*Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel. Byl zadržen a vzat na soud. Kdopak pomyslí na jeho pokolení? Vždyť byl vyťat ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu. (Iz 53,6–8)*

Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. Není nikdo, kdo by hledal Boha, kdo by hledal pravdu, kdo by chtěl oslavit Boha, není ani jeden. Všichni jsme bloudili jako ovce. Když ovce zabloudí, je naprosto ztracená. Není schopná se vrátit zpátky ke svému stádu. Je natolik zachvácená panikou a tak zmatená, že ji pastýř musí vzít a donést ji zpátky do stáda. Úplně stejně to platí o člověku. Každý člověk je tak daleko od Boha, je natolik zničen hříchem a vzdálen Boží slávě, že není schopen se svým vlastním úsilím vrátit k Bohu. Proto Písmo popisuje hříšníka jako mrtvolu. Přírozený člověk je mrtvý ve svých hříších, v nichž žije. Žije, zatímco je mrtvý! Neumí se vrátit k Bohu. Ale Kristus byl postižen za naši nepravost. Každý z nás šel svou vlastní cestou, ale trest za to nesl on. Izajáš mluví o Kristu, i když to bude trvat ještě dlouho, než se Kristus narodí a než bude zjeven. A popisuje zajímavé detaily Kristovy smrti:

*Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt našel, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti. (Iz 53,9)*

Ježíš byl ukřižován podle Písem a zemřel podle Písem. Byl pohřben podle Písem. Byl pohřben do nového hrobu, kde ještě nebyl nikdo pochován (J 19,41–42). Byl to hrob boháče a byl prázdný. Mělo to svůj důvod – po Pánově zmrtvýchvstání nemělo být pochyb, že žije. Nemohlo dojít k záměně, nikdo nemohl ukázat na nějaké jiné kosti v tom hrobě a říct, že to jsou jeho kosti, protože hrob byl úplně nový a po Pánově vzkříšení zůstal otevřený a prázdný! Pán žije! Smrt ho nemohla udržet ve své moci. Pán zvítězil.

Skrze Izajáše dal Bůh hádanku a položil před nás otázku – kdo je ten Hospodínův služebník, vyvýšený a pokořený? Následně přináší zjevení, které vysvětluje



hloubku i důvod ponížení Božího Mesiáše – naše hříchy, které na sebe vzal. A nakonec přináší rozuzlení.

### III. Řešení: Vyvýšení skrze zkrušení (Iz 53,10–12)

*Ale Hospodinovou vůli bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu. Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se dny. „Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme.“ (Iz 53,10–11)*

**Svou smrtí  
získá Mesiáš  
spravedlnost  
mnohým.**

Zaslíbený Hospodinův služebník bude vyvýšen skrze smrt: položí svůj život za vinu. Je Boží vůle, aby se to sta-

lo. Otec poslal svého Syna na kříž, aby se stal obětí smíření. Bůh v Kristu usmířil svět sám se sebou (2K 5,19). Neměl však zůstat v poutech smrti, ale znovu spatří potomstvo, vstane z mrtvých, překoná smrt a naplní Hospodinovu vůli. Ježíš to vysvětluje:

*... neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den. (J 6,38–40)*

To je potomstvo, které spatří, zástup vykoupených, z nichž neztratí ani jediného, nikdo nebude chybět. Svou smrtí získá Mesiáš spravedlnost mnohým. Tato slova použil Pán Ježíš, když se svými učedníky slavil poslední hod beránka, když použil chléb a víno a mluvil o tom, že se vydává za mnohé. V knize Zjevení vidíme nespočetný zástup těch, kteří byli očištěni Kristovou krví. Jsou to vykoupení „ze všech kmenů, jazyků, národů a ras“ (Zj 5,9–10).

To je Kristovo dílo připravené před stvořením světa, prorokované od počátku světa, naplněné na kříži Golgoty, vyhlášené do celého světa a oslavované po celou věčnost. Prorok Izajáš se sice díval z veliké dálky skrz hustý závoj dějin, ale spatřil veliké věci: slávu Božího služebníka, Mesiáše, který bude trpět, zemře a vstane z mrtvých. Bůh zjevil Izajášovi evangelium dávno před tím, než bylo toto evangelium odhaleno a veřejně vyhlášeno. To je veliká Boží sláva. Izajáš v několika málo verších shrnul celé Kristovo dílo.

*„Proto mu dávám podíl mezi mnohými a s četnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky.“ On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných. (Iz 53,12)*

Ježíš se stane jedním z nich a bude prvorozeným z bratří. Svou smrtí získá velkou kořist, o kterou se se svými bratry podělí. Získá pro ně věčný život, osprave-

dlnění, smíření s Bohem, nebeské občanství, vládu, získá pro ně slávu. I když Bůh ve svém Slově prohlašuje, že svou slávu nikomu nedá, že se o svou slávu nebude s nikým dělit, přece Ježíš říká:

*Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim... (J 17,22)*

Bůh říká, že budeme mít podíl na jeho slávě. Chápete, co znamená Kristovo dílo? Že nás vzal z prachu nebo – trochu vulgárněji řečeno – že nás vytáhl z hnoje, z bída, ze smrti, z prázdnoty života a dal nám všechno, dokonce nám zaslíbil podíl na své slávě a na své svatosti. Není nic víc, co bychom mohli získat. Jestliže máme Krista, máme všechno! To všechno bylo vybojováno na kříži Golgoty. Kam jinam bychom mohli jít? Co nebo koho jiného bychom mohli chtít než Krista samotného? V něm jsou skryty všechny poklady moudrosti, v něm máme všechno nebeské požehnání duchovních věcí (Ef 1,3–4). Bez něj nemáme nic!

Aniž by Krista mohl znát, ukazoval Izajáš naprosto přesně na něj. Jak s tím naložíte? Je možná jenom jedna odpověď – a tou je spěchání ke Kristu. Ať již člověk zakouší moc nové smlouvy nebo ještě ne, reakce musí být stále stejná: spěchání ke Kristu. Jenom on dá pokoj duši. Jenom on pozvedá a naplňuje. Naše srdce se musí zahřívát ve světle jeho lásky. Naše svědomí se musí očišťovat krví jeho oběti. Naše životy se musí proměňovat mocí jeho kříže. Kdyby něco z toho mělo chybět, potom by to znamenalo, že ještě žádné evangelium nezaznělo, že ještě nezapustilo kořeny v životě takového člověka, že ještě nedošlo k novému narození z Ducha svatého, že tady je člověk, který ještě nebyl zahrnut do nové smlouvy zpečetěné Kristovou krví. Nová smlouva očišťuje a proměňuje. Pohlédněte na kříž a budete zachráněni.



## KRISTOVY PŘÍMLUVY

*Charles H. Spurgeon*

Jak povzbuzující je pomyšlení, že náš Vykupitel se za nás bez ustání přimlouvá. Když se modlíme, on prosí za nás, a když se nemodlíme, stále obhajuje naši věc a svou přimluvou nás zaštiťuje před neviditelným nebezpečím. Jen málo chápeme, kolik toho získáváme díky modlitbám našeho Spasitele. Až dosáhneme nebeských výšin a podíváme se zpátky na cestu, kterou nás Pán, náš Bůh vedl, budeme chválit toho, který se před věčným trůnem přimlouval v náš prospěch proti našim neviditelným nepřátelům. „Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala“ (Lk 22,32).



## DOKONALÝ ZACHRÁNCE HŘÍŠNÍKŮ

*Karel Trnka*

Pán Ježíš Kristus je dokonalý Zachránce, a proto neztratí nikoho, koho mu Otec předal a za koho zaplatil svou drahocennou krví. O čem jsme ještě nehovořili a co znovu nutně vyplývá již z prvního bodu, je vyvolení a předurčení. Pakliže je Pán Ježíš dokonalý Zachránce, ani kapka z jeho krve, řečeno s nadsázkou, nepadla na zem promarněná. Bůh Otec neposlal svého Syna, aby s jeho krví hazardoval. Jinak řečeno: Oběť Pána Ježíše Krista vykonala úspěšně přesně to, co měla vykonat. Pokud by to bylo jinak, znamenalo by to naprosté selhání Boží trojice. Proto Písmo stále vytrvale hovoří o vyvolení a předurčení. Bůh Otec před založením světa vyvolil lid (Ef 1,4) ze všech kmenů, národů a jazyků (Zj 5,9; 7,9; J 11,51–53), Pán Ježíš Kristus za ně zemřel (J 10,11; Mt 20,28; 26,28) a Duch svatý je v Bohem ustanoveném čase přivede k víře v Pána Ježíše Krista (J 16,7–11; Ř 8,9–11).

Bible neučí, že Ježíšova oběť je určena všem lidem. Boží slovo slibuje, že všichni skutečně věřící lidé budou zachráněni (J 3,16). Ačkoliv jsou všichni lidé voláni k pokání a víře, ne všichni ovšem uvěří. Otázkou je proč. Pokud se ptáme, proč někteří lidé nevěří, můžeme se rovnou ptát, proč věříme my? Jsme snad přirozeně chytrější, morálnější či pokornější než oni? A co lidi, kteří evangelium nikdy neslyšeli? Pojďme hledat odpovědi.

### **1. Všem lidem je dáno zjevení, že Bůh existuje, takže jsou bez výmluvy.**

Písmo nás jednoznačně učí, že všem lidem bez výjimky je dáno dostatečné zjevení o Bohu, aby na něj mohli odpovědět. Lidé ovšem tuto pravdu potlačují a raději než Boha milují sami sebe a své modly. Budou pak souzeni na základě zjevení, které mají k dispozici (viz Ř 1–2). Pavel bere nevěřícím lidem každou výmluvu:

*Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství. (Ř 1,18–22)*

### **2. Nikdo přirozeně doopravdy Boha nehledá.**

Nikdo Boha doopravdy nehledá! Přirození lidé překrucují Boží zjevení a vytvářejí si bohy podle svého obrazu. Božimu zjevení se nepodřizují, dokonce pravého Boha nenávidí. Apoštol Pavel nám to vysvětluje v následujících verších:

*Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha. [...] Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu. (Ř 3,10–11; 8,7)*

Jak tedy může být někdo zachráněn, když lidé přirozeně pravého Boha nechťejí? Dostáváme se znovu k Boží milosti. Bůh před založením světa vyvolil mnohý lid ze všech národů, kmenů a jazyků a v čase, který sám určil, je povolal k víře v Pána Ježíše Krista. A jsme u třetího bodu!

### **3. Bůh, který milostivě vyvoluje a povolává**

Pavel nám píše v listě Římanům:

*Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. (Ř 8,28–30)*

Těžko najdete mezeru v tomto pevném řetězci vykoupení, abyste tam vložili jakoukoliv lidskou zásluhu. Zde je popsáno naprosto a zcela zřetelně, že spasení je kompletně od začátku do konce Boží dílo! V Písmu čteme o vyvolení stále. Apoštol píše Efezským následující povzbudivá slova:

*V něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tvář. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. (Ef 1,4–6)*

Tesalonické ujišťoval o jejich vyvolení:

*Víme přece, bratří Bohem milovaní, že patříte k vyvoleným, neboť naše evangelium k vám nepřišlo pouze v slovech, ale v moci Ducha svatého a v přesvědčivé plnosti. Víte, jak jsme si kvůli vám počínali, když jsme byli u vás. A vy jste jednali jako my i Pán, když jste uprostřed mnohé tísně přijali slovo víry v radosti Ducha svatého. (1Te 1,4–6)*

A v podobném duchu psal i Timoteovi:

*... který nás spasil a povolal svatým povoláním ne pro naše skutky, nýbrž ze svého rozhodnutí a z milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy a nyní zjevil příchodem našeho Spasitele Ježíše Krista. (2Tm 1,9–10)*

Proč oni a ne jiní? Pavel vysvětluje, že vyvolení je z milosti, ne na základě skutků. Kdo tedy miluje milost, musí milovat i vyvolení! „A tak i nyní je tu zbytek lidu vyvolený z milosti. Když z milosti, tedy ne na základě skutků – jinak by milost nebyla milostí.“ (Ř 11,5–6). A stejně tak vyplývá, že milost je skutečně milostí, pouze pokud

není závislá na našich rozhodnutích (skutcích). Byla to Boží milost, která nás přivedla k následování Pána Ježíše Krista, nikoliv naše vlastní moudrost či pokora! „Proč oni a ne jiní,“ ptáte se stále? Protože si je Bůh zamiloval věčnou láskou, kterou má ke svému Synu, a rozhodl se v nich zjevit svou slávu! Ostatně odpověď na tuto otázku můžeme najít ve Starém zákoně, ve vyvolení Izraele. Proč si je Bůh vybral a jiné národy ne? Zde máte odpověď:

**Boží vyvolení  
je projevem  
Boží milostivé  
lásky vůči  
vzbouřenému  
lidstvu.**

*Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím. Nikoli proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. Ale protože vás Hospodin miluje a zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou a vykoupil tě z domu otroctví, z rukou faraóna, krále egyptského. (Dt 7,6–8)*

Boží vyvolení je projevem Boží milostivé lásky vůči vzbouřenému lidstvu. Boží spásná láska není jakousi odezvou na naši pokoru ani není pasivní, pak by byl Bůh závislý na svém stvoření, ale je věčná a od věčnosti směřuje ke konkrétním lidem, ve kterých se Bůh ke své slávě rozhodl zjevit obraz svého milovaného Syna! Pokud jsi dnes křesťan, čtenáři, není to proto, že bys byl pokornější než druzí lidé, nebo snad proto, že ses správně rozhodl. Kdepak! Je to proto, že Boží milostivá láska je efektivní a způsobila tvou záchranu! Bůh slíbil, že se smiluje, nad kým chce, a koho chce, toho zatvrdí. A tak se jednomu dostává spravedlnosti a druhému nezasloužené milosti. Tak o tom Pavel hovoří v 9. kapitole Římanům. Pečlivě si pročtete následující oddíl a ptejte se, zda je toto skutečně váš Bůh.

*Co tedy řekneme? Je Bůh nespravedlivý? Naprosto ne! Mojžíšovi řekl: „Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.“ Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává. Písmo přece říká faraónovi: „Vyzdvihl jsem tě, abych na tobě ukázal svou moc a aby mé jméno bylo rozhlášeno po celé zemi.“ Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, činí zatvrdzelym. Snad mi řekneš: „Proč nás tedy Bůh ještě kárá? Může se vůbec někdo vzepřít jeho vůli?“ Člověče, co vlastně jsi, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvor svému tvůrci: „Proč jsi mě udělal takto?“ Nemá snad hrnčičí hlínu ve své moci, aby z téže hroudy udělal jednu nádobu ke vznešeným účelům a druhou ke všedním? Jestliže Bůh chtěl ukázat svůj hněv a zjevit svou moc, a proto s velkou shovívavostí snášel ty, kdo propadli jeho hněvu a byli určeni k záhubě, stejně chtěl ukázat*

*bohatství své slávy na těch, nad nimiž se smiloval a které připravil k slávě – na nás, které povolal nejen ze židů, ale i z pohanských národů. (Ř 9,14–24)*

Boží akt vyvolení a předurčení je součástí nejvyššího projevu Boží lásky vůči vzbuřenému lidstvu. To by bylo bez jeho vyvolující milosti zanecháno na cestě do zatracení. Bůh chce zjevit jak svou milost, tak i svou spravedlnost. Proto se nad některými smilovává, jiné však spravedlivě soudí. A protože je Pán Ježíš dokonalý Zachránce, neztratí nikoho, koho mu Otec daroval. Jen se podívejte na následující verše z Písma:

*Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven. Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil svou vůli, ale vůli toho, který mne poslal. A toto je vůle toho, který mne poslal, abych neztratil nic z toho, co mi dal, ale vzkřísil to v poslední den. Neboť toto je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já ho vzkřísím v poslední den.“ Židé proti němu reptali, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe“ a říkali: „Copak to není Ježíš, syn Josefův? My známe jeho otce i matku. Jak tedy může říkat: „Sestoupil jsem z nebe?““ Ježíš jim odpověděl: „Nereptejte mezi sebou. Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřítáhne Otec, který mne poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. V Prorocích je napsáno: „A budou všichni vyučeni od Boha.“ Každý, kdo od Otce uslyšel a vyučil se, přichází ke mně.“ (J 6,37–45 ČSP)*

Zde máme zjeveno, co jsme si již řekli dříve. Bůh Otec vyvolil ve věčnosti mnohý lid ze všech národů, kmenů a jazyků, za které Pán Ježíš zemřel a které později skrze službu Ducha svatého přivede k víře. Pán Ježíš je dokonalým Zachránce, a proto slíbil, že neztratí nikoho, koho mu Otec předal. Pokud by Pán Ježíš tento slib porušil a někoho ztratil, znamená to, že zhrěšil a není již dokonalým Zachránce hříšníků!

Někteří lidé namítají, že Pán Ježíš nikoho neztratil, ale že mnozí prostě odešli ze své vůle. To je ovšem absurdní! Pokud byste dali své děti vychovateli a odjeli na dovolenou a po nějaké době se vrátili a zjistili, že dvě děti chybí, koho by to byla chyba? Přijali byste výmluvu vychovatele, který by vám řekl, že nikoho neztratil, ale že vaše děti odešly ze své vlastní vůle? Už vidíte, jaká je to hloupost?

Bůh před založením světa vyvolil svému Synu nevěstu, kterou Syn vykoupil vlastní krví. Křesťanům byla svěřena služba kázání evangelia a skrze ni Bůh povolává své vyvolené. My neznáme jejich jména, a proto máme zvat všechny lidi do Božího království. Stále také platí zaslíbení, že každý, kdo uvěří, bude zachráněn. To je slib, který můžeme zvěstovat všem lidem. Můžeme jim směle říct: „Uvěřte v Pána Ježíše Krista a budete zachráněni.“ A můžeme zároveň dodat, že Bůh „nařizuje nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání“ (Sk 17,30). Bůh je ten,

kdo je zodpovědný za obrácení hříšníka; křesťané mají věrně zvěstovat Pána Ježíše Krista každému, kdo je ochoten naslouchat.

### **Pán Ježíš – dokonalý Zachránce hříšníků**

Pán Ježíš je dokonalý Zachránce hříšníků. Nezůstal na výsostech, ale ponížil se a stal člověkem, aby zachránil, co je ztraceno. Přišel, aby posloužil druhým a svůj život dal jako výkupné za mnohé. Nečeká, až se hříšník sám uzdraví, ale přichází a uzdravuje. Nečeká ani, až se stane spravedlivým nebo dostatečně dobrým, aby ho přijal, ale dává se poznat těm, kteří ho nehledali. Hříšníkům tohoto světa, kteří zasluhují zatracení. Starý zákon hovoří o mnohých obětech zvířat, které nevykoupily jediného hříšníka. Pán Ježíš učinil jedinou obět – jednou provždy dal sám sebe – a vykoupil mnohý lid ze všech národů, kmenů a jazyků. To, co bychom na věčnost spláceli v pekle, zaplatil touto jedinou obětí, a proto je také právoplatně nazýván dokonalých Zachránce.

Pán Ježíš je dokonalý Zachránce hříšníků. Není jím pro lidi, kteří mají sami sebe za spravedlivé. Je jím pro ztracené hříšníky tohoto světa. Pro vás, kteří víte, že jste zhřešili vůči svatému Bohu, a už věříte, i vás, které Bůh teprve povolává do svého království. A je jisté, že uspěje. Vždyť celý vesmír existuje, aby zjevoval jeho slávu a udatnost; celá souhvězdí, hvězdy i planety ho poslouchají. Dokud nebude jeho nevěsta připravena, bude tu – i pro vás – stále čas milosti a volání k Pánu o spasení.

A každý, kdo by se dovolával Pánova jména, pozná, že je skutečně dokonalý Zachránce hříšníků.



## **ROZJÍMÁNÍ NAD BOŽÍM SLOVEM**

*Arthur W. Pink*

*... nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem **rozjímá** ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. (Ž 1,2-3)*

Rozjímání nad Božím slovem je jedním z nejdůležitějších prostředků milosti a růstu ve zbožnosti. Bez něj nelze doopravdy růst v každodenním a praktickém chození s Bohem! Rozjímání o Božích věcech není volbou, ale je povinností – Bůh nám přikázal, že to máme dělat.

*Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě. (Joz 1,8)*



## JEŽÍŠ KRISTUS ZMĚNIL NAVŽDY SVĚT

*Peter Hammond*

### Změnil letopočet

Jeho inkarnace a narození se staly počátkem nového letopočtu. Od té doby se změnil datovací mechanismus měření času. Celý svět rozděluje epochy na období před Kristem (BC) a AD (Anno Domini) „po Kristu“. Ježíš Kristus se stal ústřední postavou historie. Bylo o něm napsáno více knih než o kterékoliv jiné osobě v historii.

### Zachránce životů

Svět před Kristem byl světem bez zdravotnických zařízení, bez dobročinnosti, světem bez ohledu na posvátnost života. Nemocnice byly křesťanskou novotou. Symbol uzdravení, kříž, označuje nemocnice dodnes. Ošetrovatelskou profesí založili křesťané jako Florence Nightingale z oddanosti Kristu. Založila nadaci pro výcvik zdravotních sester a první zdravotnickou školu. Jedno z největších humanitárních hnutí historie, mezinárodní Červený kříž, bylo založeno křesťany inspirovanými vzorem Florence Nightingale jako odpověď na výzvu Písma pečovat o nemocné a trpící. Francouzský biolog, chemik a lékař Dr. Louis Pasteur založil řadu nových vědeckých oborů a nastartoval některé největší praktické pokroky v medicíně. Vyvinul a prováděl očkování a díky těmto objevům pravděpodobně zachránil více životů než kdokoli jiný v historii.

### Péče o chudé

Láska k bližnímu a celý koncept sociální a charitativní péče byl inovací, kterou zavedli křesťané. Shovívavost vůči cizincům byla před Kristem neznámá. Největší skutky štědrosti, pohostinnosti, sebeobětování a služby chudým, nemocným a potřebným během období dvou tisíců let vyšly z učení a příkladu Ježíše Krista.

### Osvobození ze zajetí

Před příchodem křesťanství praktikovala každá kultura otroctví a lidské oběti, dokonce i vysoce vyspělé a vážené řecké a římské civilizace. Dětské oběti byly mezi pohanskými náboženstvími a kulty běžné. Velké civilizace Aztéků a Mayů v Mexiku, Incká říše v Peru praktikovaly otroctví, rituální znásilňování a masové lidské oběti. Suttee, upalování vdov na pohřebních hranicích jejich manželů, bylo v hinduistické Indii běžnou praxí, než tam dorazil misionář William Carey. Otroctví bylo vymýceno v důsledku neúnavného úsilí křesťanů, jakými byli britský politik a filantrop William Wilberforce a skotský cestovatel, misionář a lékař David Livingstone. Úcta k životu a svobodě jsou plodem křesťanství. Ti, kdo pro-



pagují potraty, eutanázii a pornografii, nenabízejí pokrok, ale pouze návrat k předkřesťanskému pohanství.

### **Žehná národům**

Pozitivní dopad Ježíše Krista na svět nelze docenit. Vše, počínaje vzděláním až po lidská práva, od veřejného zdravotnictví po ekonomickou svobodu, čehož si vážíme nejvíce, a mnoho požehnání, která vnímáme jako samozřejmost – to vše lze vysledovat k duchovní a kulturní revoluci, kterou započal Ježíš Kristus.

### **Vědecká revoluce**

Nezvratným faktem je, že křesťanství dalo zrod moderní vědě. Vědecká revoluce začala protestantskou reformací. Bible sehrála zásadní roli při rozvoji vědeckého bádání a objevů. Každé hlavní vědecké odvětví bylo ovlivněno biblicky věřícími křesťany. Bible v podstatě inspirovala vědu. Když nasedneme do auta, nastartujeme motor, rozsvítíme světla, pojedeme do nemocnice, na operačním sále dostaneme anestetikum a vše proběhne ve sterilním prostředí, bez choroboplodných zárodků – musíme uznat, že na tom všem má zásluhu Ježíš Kristus.

### **Vzdělání pro všechny**

*Každá vzdělávací instituce, kterou známe z minulosti – ať veřejná, nebo soukromá, náboženská nebo světská – zůstává viditelnou připomínkou Ježíše Krista. Stejně tak i každá vysoká škola a univerzita. Dr. James Kennedy*

Není pochyb o tom, že Ježíš Kristus byl největším Učitelem, jakého kdy svět poznal. Když promluvil, „žasli nad jeho učením, neboť učil jako ten, kdo má moc“ (Mk 1,22). Život, učení a příklad Ježíše Krista navždy ovlivnil rozvoj vzdělávání po celém světě. Velké poslání, kterým nás pověřil náš Pán Ježíš, je stále stejné: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, ... uče je...“ (Mt 28,19–20).

Křesťané od samého začátku zakládali školy. Mezi mnoho novinek křesťanského ho vzdělávání patřilo i to, že tyto školy vyučovaly všechny, včetně dívek a žen. Formální vzdělávání obou pohlaví bylo křesťanskou inovací. Řekové a Římané před Kristem dívky formálně nevzdělávali. Vzdělání získávali pouze chlapci z privilegiovaných tříd. Křesťanství způsobilo převrat ve vzdělání tím, že se stalo dostupné všem společenským třídám a oběma pohlavím. Svatý Augustin poznal, že křesťanské ženy byly lépe vzdělané než pohanští mužští filozofové.

Fenomén obecné výchovy má své kořeny v křesťanství. Snaha o poznání Boha systematickým, filozofickým a hloubkovým způsobem vedla k fenoménu zrodu univerzitního studia po celém světě. Křesťanská víra dala vzniknout ideám vyššího vzdělávání. Největším vynálezem na poli vzdělávání byl vynález tiskařského stroje Johannese Gutenberga. Knihtisk je dílem křesťanské víry. První knihu, která byla

vytištěna, byla Bible. Většina jazyků světa byla poprvé písemně zaznamenána křesťanskými misionáři. První tištěnou knihou ve většině jazyků světa byla Bible. Křesťanství se stalo největší historickou hybnou silou v podpoře gramotnosti po celém světě.

Křesťanské misionářské hnutí v 19. století zakládalo desítky tisíc škol po celé Africe, Asii a na tichomořských ostrovech – poskytovalo vzdělání bezpočtu milionů lidí, a to i v nejdlehlších džunglích. Darovalo gramotnost kmenům, které nikdy předtím neměly písemný jazyk.

Každé odvětví a úroveň vzdělání byla průkopnickým dílem Bibli věřících křesťanů. Koncept odstupňovaného vzdělání poprvé představil německý luterán Johan Sturm v 16. století. Další luterán, Frederick Froebel, představil mateřské školky. Vzdělávání pro neslyšící bylo také zavedeno křesťany.

Nedělní školy založil Robert Raikes v roce 1780, aby chlapcům a dívkám z nejchudších rodin poskytl dar gramotnosti a bohatství Písma.

### **Jedna pravda**

Samotné jméno „univerzita“ svědčí o jeho křesťanském původu. Univerzita znamená „jedna pravda“. První univerzity vyrostly z klášterních misionářských center, která vyučovala Evropu. Prvními vysokoškolskými lektory byli misijní mniši, kteří shromažďovali knihy, zakládali knihovny, kopírovali rukopisy a byli jedinečně připraveni pro pokročilé akademické studium. Většina univerzit začala jako křesťanské instituce. Není načase, aby se učitelé, lektori, přednášející a profesori hlouběji zaměřili na největšího Učitele, kterého svět kdy poznal, věnovali pozornost nejdůležitější Knize, která byla kdy napsána, a víře, která se stala průkopníkem všech hlavních oborů vzdělávání a vědy?

### **Soucit s nevidomými**

Před Ježíšem Kristem byl lidský život v řeckém a římském světě bezcenný. Děti, které se narodily s fyzickými vadami, jako je slepota, byly běžně opouštěny. Avšak Ježíš Kristus projevil zvláštní soucit pro nevidomé. Během své služby na zemi uzdravil mnoho slepých jedinců. Když skončilo římské pronásledování církve, ve 4. století, křesťané založili azyly pro nevidomé. V 19. století, Louis Braille, oddaný křesťan, který ztratil zrak ve věku tří let, vyvinul první abecedu na světě, která umožnila nevidomým číst prsty.

### **Vláda zákona**

Bible, zejména deset přikázání, položila rámec a právní základy západní civilizace. Úplně prvním zákonem, prvním písemným omezením pravomoci vlády byla Magna Carta z roku 1215. Napsal ji pastor, který byl sycen principy Písma.

### Inspirativní

Život a učení Ježíše Krista se staly inspirací největších literárních děl, nejvýznamnějšího umění, největších děl architektury, věku vědy a poznatků, světové misie, právního řádu, oddělení pravomocí, kontroly a rovnováhy, volené vlády, posvátnosti života, soucitu s chudými, slepými a potřebnými a mnohem více věcí, které považujeme za samozřejmost.

V průběhu 2000 let se křesťanství stalo nejvlivnějším činitelem proměny společnosti k lepšímu. Žádné jiné náboženství, filozofie, učení, národ nebo hnutí nezměnilo svět k lepšímu tak jako křesťanství.

Bible je nejvýznamnější kniha, jaká kdy byla napsána. Ježíš Kristus je největší člověk, který kdy žil.

### Moudří lidé ho stále vyhledají.

Stal se člověkem jako my – abychom se mohli stát takovými, jaký je on.

Byl odmítnut – abychom my byli přijati.

Byl odsouzen – abychom mohli být ospravedlněni.

Byl potrestán – aby nám bylo odpuštěno.

Trpěl za nás – abychom byli posilněni.

Byl bičován – abychom byli uzdraveni.

Byl nenáviděn – abychom byli milováni.

Byl ukřižován – abychom byli ospravedlněni.

Byl mučen – abychom byli utěšeni.

Zemřel – abychom my mohli žít.

Sestoupil do pekla – abychom mohli vystoupit do nebe.

Vytrpěl za nás, co si zasloužíme – abychom se mohli těšit z toho, co si zaslouží jen on.

[www.FrontlineMissionSA.org](http://www.FrontlineMissionSA.org)



## ROZPOLCENÉ MOŘE

*Josef Potoček*

### **Genesis 1: Mýto-poetický text nebo zjevené Boží slovo?**

Hebrejštinu neovládám. První kapitulu Bible si však mohu přečíst – kromě češtiny – i v několika dalších jazycích. Ve všech případech mám z četby tentýž dojem: je to zpráva o stvoření světa. Proč to říkám? Protože z rozhovorů s některými teology a duchovními (z evangelikálních kruhů) se dozvídám, že je to trochu jinak. Podle nich to není zpráva, kterou můžeme považovat za popis historických událostí, nýbrž alegorické vyprávění, velkolepý hymnus, text mýto-poetické povahy. Bůh je samozřejmě stvořitelem našeho světa, ale nic víc. V detailech – poučují mne – musíme nechat prostor pro výsledky poznání vědy, jinými slovy – respektovat evoluční pohled na původ světa a člověka. A rovněž Bibli samotnou musíme číst a vykládat v širším kontextu. A ten nějaké doslovné chápání neumožňuje. Opravdu? To si tedy musíme vyjasnit.

Pominu skutečnost, že poznání vědy je už svou podstatou jen neúplné a dočasné. Pominu i to, že základem evolučního pohledu na svět je naturalismus, který je s biblickým principem stvoření neslučitelný. A dále, že současná věda se svým poznáním o nesmírně složité biochemii buňky a o informačním základu života demaskuje evoluční teorii jako pseudovědu bez solidního exaktního základu. O tom všem by se dal napsat samostatný článek. Soustředím se jen na biblický a teologický aspekt věci.

Evangelikálové představují směr, který navazuje na tradici reformace, hlásí se k Lausannskému závazku a dalším podobným prohlášením. Lausannský závazek z roku 1974, významný dokument světového evangelikálního hnutí, v části s názvem Autorita a moc Bible říká: „Prohlašujeme božskou inspiraci, pravdivost a autoritu celého Starého i Nového zákona jako jediného napsaného Božího slova bez chyby ve všem, co tvrdí...“ To zní opravdu velice dobře. Skutečnost je ovšem trochu jiná. Jaká? To názorně ilustrují následující dva výroky. Na jedné straně prof. Edgar Andrews, vědec z oboru fyziky materiálů, ve své knize *God, Science & Evolution* (1985) jednoznačně prohlašuje: „Význam prvních kapitol Genesis je beze vší pochyby historický.“ Zatímco známý teolog N. T. Wright tvrdí, že „když čte úvodní kapitoly Genesis, vidí ‚vznik hominidů‘“ (ZOD, č. 143, 2019). Vidíte ten rozdíl? Ne-teolog, odborník z technické oblasti, hájí tradiční přístup k Bibli. Kdežto vychvalovaný teolog vykládá Genesis z pozice evolučního mýtu. Jak je možné, že se tolik dnešních evangelikálů dostává na takovou pochybnou

pozici? Je na vině podceňování věci, neinformovanost, duch doby? Myslím, že pomůže, když se na věc podíváme z hlediska biblických zázraků.

Pokud jde o Nový zákon, tak zejména evangelia jsou plná Ježíšových divů a zázraků. Uzdravování nemocných, vzkříšení Lazara a Jairovy dcery, utišení bouře... Některé měly povahu moci nad přírodními zákony, jiné byly až stvořitel-ského rázu. Tak např. přeměna vody ve víno na svatbě v Káně Galilejské. Z chemického hlediska absolutně vyloučeno – z vody víno nikdo neudělá. Podobně Ježíšovo nasycení zástupů. Je o tom zpráva ve všech evangeliích, podle Matouše a Marka k tomu došlo dvakrát. Jen sebraných drobtů bylo víc než původních chlebů. Tedy věc z hlediska normálního chodu života zcela nemožná. Je potěšující, že tyto zázraky nikdo – s výjimkou úplných liberálů – nepopírá; všeobecně se přijímá, že byly projevem autority a moci Ježíše jakožto Božího syna. Podobný přístup bychom měli mít i k zázrakům Starého zákona. Tam ale zjišťujeme zřetelný rozdíl. Ukažme si to na dvou z nich – na přechodu Izraelců přes Rudé moře a na příběhu proroka Jonáše.

Přechod Izraelitů přes moře (Exodus 14) známe velice dobře. Je to „příběh“ s dlouhou řadou různých „vysvětlení“. Vysvětlení zcela zbytečných, protože v biblickém podání je věc naprosto jasná (verš 22): „Izraelci šli prostředkem moře. Vody jim byly hradbou zprava i zleva.“ Podle kralického překladu: „Vody jim byly jako zeď po pravé i po levé straně.“ Jak každý ví – z fyzikálního hlediska je to věc absolutně vyloučená. Bible podává přechod přes moře jako událost, která se stala, dnešní komentáře ji ale zpochybňují. Například: „Zprávu o rozpolcení vod nelze chápat jako popis přírodního úkazu... Toto vyznání nese pečeť své doby a jejího způsobu vyjadřování. V dnešní podobě představuje biblické vyprávění zřejmě výsledek dlouhodobého vývoje textu... Podle verše 21 se zdá, že šlo o mělké moře, které bylo zčásti odváto a zčásti vysušeno prudkým větrem“ (Starý zákon 2 – Exodus, Leviticus, Kalich 1975, s. 89). Bible ovšem zprávu z Exodu 14 na třech jiných místech potvrzuje: (1) Žalm 136,13: „On rozdělil Rákosové moře ve dvě... a převedl Izraelce jeho středem.“ (2) Izajáš 63,12: „Ten, který je po pravici Mojžíšově vedl svou proslavenou paží, který před nimi rozpoltil vodstvo.“ (3) Žalm 78,13: „Moře rozpoltil a převedl je, jako hráz postavil vody.“ Tomuto třetímu místu předchází následující pasáž (v. 3–4): „Co jsme slyšali, a o čem víme, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích, jež konal.“ Uvedené texty k nám hovoří zcela jasně: Rozpolcené vody v žádném případě nejsou odrazem starověkých legend nebo převzatou mytologií. Jde o mimořádný Boží skutek

v rámci vyvedení Izraele z Egypta, který se stal pevnou součástí jeho historické paměti, událostí předávanou z generace na generaci.

Stejným směrem se mínění teologů ubírá v případě pohlcení proroka Jonáše velkou rybou. To přece dnes nemůžeme brát vážně. Podstatná je jen „zvěst“, obsah Jonášova „příběhu“. Zda se skutečně stal či ne, není podstatné. Neboť – upřímně řečeno – cožpak je něco takového možné? Považte – tři dny v útrokách nějakého mořského netvora! Něco takového je prostě nemožné. Ježíš sice opakovaně mluví o „znamení Jonáše proroka“ (Mt 12,39; Mt 16,4; L 11,29) a jednou přitom výslovně říká, že „Jonáš byl v břiše mořské obludy tři dny a tři noci“, tím se ale jen přizpůsoboval myšlení lidí tehdejší doby – to přece nemůžeme brát doslovně. Doložme to opět citací z novodobého komentáře: „K příběhu o Jonášovi nebudeme hledat analogii s doklady v přírodopise. Motiv není vzat ze zoologie, nýbrž z mytologie. Celý starověký Orient znal mořské netvory, v nichž viděl božstva nebo demony... a vykládal si pověsti o člověku v útrokách mořské ryby; např. řecký mýtus mluví o hrdinovi, který je pohlcen mořskou obludou, bojuje po tři dny v jejím nitru; nakonec ho obluda musí pustit na svobodu... Podobný mýtus byl asi podkladem vyprávění o pohlcení Jonáše velkou rybou. Je z něho ovšem použito pouze to, co se hodilo k tlumočení poselství o všemocném Bohu, a to je naplněno novým obsahem“ (Starý zákon 14, Dvanáct proroků, Kalich 1968, s. 147–8).

Znáte Vergiliův epos *Aeneis*? Je to základní mytologický příběh starořímských dějin. Hrdina Aeneas opouští hořící Tróju a po strastiplné cestě po moři se přes Kartágo dostává do Itálie, kde jeho potomci založí Řím. A pak se naplní proroctví antických bohů o velikosti a slávě Římské říše. Historickými prvky tohoto eposu jsou podle všeho jen pád Tróji a existence Kartága. Vše ostatní je jen legendární vyprávění. Samozřejmě vyprávění vynikající stylem a jazykem a obsahově s vysokou „přidanou hodnotou“. Prostě uznávaná starověká literatura, ceněná i dnes. Je snad podobným mytologickým dílem i Bible? Zřejmě ano – pokud odmítáme či zpochybňujeme její zázraky. Takže se musíme rozhodnout: buď je Bible jen hodnotným starým textem, místy ozdobeným mýto-poetickými pasážemi, anebo zjeveným Božím slovem, kde Bůh koná i skrze divy a zázraky. Ty jsou někdy jedinečného rázu (Joz 10,12–15; 2Kr 6,4–7; 2Kr 20,9–11 atp.) a jindy – jak jsme si ukázali na těch dvou starozákonních případech – jsou potvrzeny i v širším biblickém kontextu.

To se týká i zprávy o stvoření v Genesis 1. Zpráva, která vypovídá o mimořádných, zázračných Božích činech. Někteří křesťané je zpochybňují, širší biblický kontext je ale dosvědčuje zcela jednoznačně. Zpráva o stvoření v šesti dnech je

totiž opakovaně potvrzena v desateru Božích přikázání (Ex 20; Ex 31). Ocitujme to známější místo: „V šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddech si“ (Ex 20,11). V jednom ze základních textů Starého zákona je tak ustanovení dne odpočinku beze vší pochyby vázáno na způsob stvoření. Pasáž Ex 20,9–11 je „vlastní Boží komentář ke Genesis 1“, říká Ken Ham z organizace Answers in Genesis (Odpovědi v Genesis) a dodává: „Verš 11 stojí jako nepřekonatelná hradba proti jakémukoli pokusu přidat miliardy let do Genesis 1.“ Americký publicista Clifford Goldstein to v knize *Pokřtěná evoluce* (2018) říká podobně: „Jakýkoli pokus změnit těchto šest dní v nějakou alegorii představující miliardy let je vyvrácen samotným čtvrtým přikázáním.“ A nejen to. O deskách Zákona je v Bibli třikrát uvedeno, že měly zcela unikátní původ:

(1) „... byly to kamenné desky psané Božím prstem“ (Ex 31,18).

(2) „Ty desky byly dílo Boží, i písmo vyryté na deskách bylo Boží“ (Ex 32,16).

(3) „Napsal je [ta slova] na dvě kamenné desky a dal je mně“ (Dt 5,22).

To znamená, že ručitelem jejich obsahu je Bůh sám, a to zcela jedinečným způsobem. Někjaký „exegetický únik“ zde není možný. Některá vyjádření Starého zákona jsou alegorická, jiná mají povahu poezie. To se však určitě netýká dnů stvoření. Že stvoření proběhlo v šesti dnech, to nám sděluje Bůh sám.

Shrnutí naší úvahy je prosté a jednoznačné. Rozpolcené moře bylo jedinečným Božím skutkem, projevem svrchované Boží moci a součástí Božího plánu o vyvedení Izraele z otroctví. Jonášovy „tři dny a tři noci“ byly skutečnou událostí, dosvědčenou v evangeliích, která ukazovala k Božimu dílu záchrany v Ježíši Kristu. Je absurdní uvažovat o tom, že by v základu této symboliky Ježíšova utrpení, smrti a vzkříšení byla nějaká mytologie. Zpráva o stvoření podle Genesis 1 má povahu skutečné historie a jako taková je potvrzena samotným Stvořitelem. A to unikátním, naprosto výjimečným způsobem: Ten Boží prst, to přímé Boží dílo na deskách z hory Sinaj znamená, že stvoření skutečně proběhlo v šesti dnech. Šest dní stvoření patří k základu, k podstatě biblického zjevení. Ano, moc moderně to nevypadá. Pamatujme ale: žádné legendy či mýty starověku s tím nemají co dělat. A nic na tom nemohou změnit ani žádné názory a koncepty dnešní doby.

## NEBESA VYPRAVUJÍ O BOŽÍ SLÁVĚ (Ž 19,2)

*Edward Hitchcock (1867)*

Vynikající svatí lidé starých dob byli velmi bdělými pozorovateli přírody i jejích jevů. V každé příhodě spatřovali Boží zásah, a proto bylo jejich potěšením, mohli-li ji zkoumat. Vždyť nemohli jinak než mít rozkoš v úkazech moudrosti a dobrodružnosti toho, kterého ctili a milovali. Nedovedli jako my, lidé nové doby, klást neměnné zákony mezi Stvořitele a jeho dílo a potom, po udělení moci těmto zákonům, prakticky odstranit Boha od stvoření a umístit ho v nějaké nadzemské a mimosvětové sféře odpočinku a blaženosti. Netvrdím, že toto je povšechné mínění současné doby. Převládá však v církvi a ještě více ve světě. Ti nejschopnější filozofové moderní doby však zastávají názor, že přirozený zákon není ničím jiným než jednotným způsobem, jímž Bůh jedná a že přese vše není to účinnost tohoto zákona, ale Boží síla, jež udržuje běh veškeré přírody. Tvrdí, že on jedná ihned a přímo, ne vzdáleně a nepřímo v každé události, a že každá změna v přírodě je právě tak skutečným Božím dílem jako kdybychom tělesným zrakem viděli jeho ruku točící koly přírody. Avšak ač ti nejschopnější filozofové moderní doby dospěli k tomuto závěru, velká část lidí i křesťanů dosud tápe ve tmě mechanického systému, který připisuje veškerou činnost ve světě přírody jen přírodním zákonům místo zákonům Boha přírody. Je správné, dle jakéhosi výpočtu, jak připouští obhájci tohoto učení, mluvit o Bohu jako o původci přírodních jevů, neboť on původně zřídil zákony přírody. Tito lidé však nemyslí na to, že on je vykonává i řídí a svým pohotovým zásahem je i provádí. Proto hledí-li na tyto jevy, nepocítují přítomnost i činné jednání Hospodinovo.

Avšak, jak jiné byly, jak jsme se již zmínili, city svatých lidí starých dob! David nemohl pohledět k nebi, aniž by zvolal: „Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. Svoji řeč předává jeden den druhému, noc noci sděluje poznatky. Není to řeč lidská, nejsou to slova, takový hlas od nich nelze slyšet.“ Když se zahledí do dále na zemi, jeho srdce je přeplněno a volá: „Jak nesčetná jsou tvá díla, Hospodine! Všechno jsi učinil moudře; země je plná tvých tvorů.“ (Ž 104,24). Jeho zrak spatřoval všude Boha. Bůh to byl, kdo „prameny vysílá do potoků, které mezi horami se vinou.“ (Ž 104,10). Když hleděl na bouři, „přivalilo se tvé hromobití, nad světem se rozsvítily blesky!“ (Ž 79,19). Když slyšel rachot a díval se na kouř sopky, byl to Bůh, který když „shlédne na zemi a ta se třese, dotkne se hor a kouří se z nich.“ (Ž 104,32).





## SEDM MODLITEB ZA LIDI, KTERÉ MILUJETE

*Marshall Segal*

Co je nejčastěji náplní vaší modlitby za lidi, které milujete nejvíce? Tato otázka o nás (a našich modlitbách) odhaluje nepříjemně mnoho.

Zaprvé, modlíme se za ty, které milujeme? Modlitba je jedním z nejmocnějších, nejpozornějších, nejlaskavějších způsobů, jak milovat všechny, které milujeme. Stejně však často zápasíme, abychom vůbec v modlitbách za druhé vytrvali. Navzdory bezpočtu pádných důvodů k modlitbám, k prosbám Boha nekonečné moci, moudrosti a lásky, aby konal v životech našich přátel, rodiny a sousedů, nacházíme tisíc výmluv. To, co někteří z nás potřebují slyšet nejvíce, je jednoduché připomenutí, že se máme zastavit a modlit se za ty, které milujeme.

Pokud se však za ně modlíme, skutečně záleží na tom, za co se modlíme. A my často žádáme Boha za méně, než bychom měli. Minimálně jsem si vědom toho, že já sám někdy prosím za méně, než bych měl – pro svou ženu, svého syna, své rodiče, svou církevní rodinu. Když přemýšlíme, že se pomodlíme za své milované, naše mysl se často zaměří na praktické, pozemské starosti – aby Bůh ochránil nebo vylepšil jejich zdraví, na jejich bezpečí, aby se jim dařilo v zaměstnání nebo aby Bůh chránil náš vzájemný vztah nebo na jakémkoliv jiné každodenní nebo týdenní potřeby, které se nám ihned vybaví.

Takové modlitby, i když jsou dobré a dokonce důležité, se nevyrovnají modlitbám přesouvajícím hory, které bychom se mohli modlit – modlitbám, které se modlil apoštol Pavel. Kdybychom se modlili více jako on a Bůh odpovéděl, neudrželi bychom se a za své milované bychom se modlili více.

### **Proč se modlíme za méně**

Tim Keller si všímá: „Je pozoruhodné, že Pavlovy modlitby za přátele zmíněné v jeho epištolách nikdy neobsahují prosby za změnu životních okolností“ (Prayer, s. 20). Přemýšlejte o tom. Z jeho třinácti epištol známe doslova tucty způsobů, jak se Pavel modlil za křesťany, a přesto nikdy Boha nežádá, aby změnil jejich životní okolnosti. Právě za ně se však mnozí modlíme nejčastěji.

Proč se uchylujeme k menším modlitbám za okolnosti, místo abychom se modlili za větší, hlubší, déle trvající duchovní skutečnosti mimo to, co vidíme a zakoušíme? Děje se to samozřejmě z mnoha důvodů, ale pokusme se probrat alespoň dva.

Zaprvé menší modlitby nám snadněji přicházejí na mysl. O zdraví, práci, bezpečném cestování a vztahových konfliktech přemýšlíme (nebo se o tyto věci obáváme) přirozeně, což platí i o těch, kdo neznají Krista. Není třeba duchovní citli-

vosti k tomu, abychom si přáli uzdravení pro nemocného člověka (nebo udržení zdraví pro člověka zdravého). Dokonce i ti, kdo nenávidí Boha, si mohou navzájem přát dobrý život. Velké, těm Pavlovým podobné modlitby nám však nepřicházejí na mysl tak přirozeně. Lidé nenávidějící Boha se do takových modliteb nepouštějí. Modlit se takové modlitby s opravdovým záměrem, touhou a nadějí vyžaduje, aby v nás Duch vypůsobil onen záměr, touhu a naději. Otevírá nám oči, abychom za svými každodenními okolnostmi viděli nádherné a ohromující skutečnosti.

Zadruhé Boží odpovědi na naše největší modlitby jsou často pomalé a méně viditelné. Pokud se modlíme za něčí uzdravení, může se mu ulevit za několik dnů nebo týdnů. Když se modlíme za někoho, aby v bezpečí dojel, během několika hodin známe Boží odpověď. Když se modlíme za úspěšný pohovor, velmi brzy se můžeme dozvědět, jak proběhl. Když se však modlíme, aby Bůh připodobnil našeho bratra Ježíši, nemusíme vidět skutečné, spolehlivé ovoce po celé roky. Když se modlíme, aby Bůh ochránil naše dítě před satanem a všemi jeho pokušeními, pravděpodobně nebudeme svědky tisíců způsobů, jak tuto modlitbu vyslyší. Když se modlíme, aby Bůh zachoval našeho pastora ve věrnosti až do konce, nebudeme vědět s jistotou, jestli nebo jak naši modlitbu vyslyšel, dokud tento muž neuslyší: „Správně, služebníku dobrý a věrný“ (Mt 25,23).

Velké modlitby vyžadují více milosti, více víry a více úsilí, protože duchovní skutečnosti nepřicházejí na mysl přirozeně a protože odpovědi na větší modlitby je často těžké rozpoznat – alespoň prozatím. Po stovky tisíců let, které přijdou, však budeme zakoušet a vidět a budeme svědky vzácnosti velkých modliteb, které jsme se modlili – modliteb, které pohnuly horami v lidských srdcích, způsobily zemětřesení v jejich duchovních jádrech a změnily směr jejich věčného určení.

### **Sedm modliteb pro každý den**

Protože Pavel psal sborům, téměř všechny modlitby, které máme v jeho dopisech, jsou za věřící. Můžeme si být jisti, že se modlil vytrvale a vášnivě a s mnoha slzami i za ztracené (Ř 9,2–3; Fp 3,18–19). Ale většina toho, co víme o Pavlově modlitebním životě, se točí kolem modliteb za bratry a sestry ve víře, včetně těchto sedmi velkých modliteb – modliteb, které se můžeme pravidelně modlit za následovníky Krista, které milujeme nejvíce.

#### **1. Otevři více jejich oči, aby tě viděli ještě lépe**

Modlitba je jedna z těch nejmocnějších, nejpozornějších, nejlaskavějších věcí, které můžeme dělat pro ty, které milujeme. A tou nejmocnější, nejpozornější a nejlaskavější modlitbou, kterou se můžeme modlit za ostatní, je, aby se ještě více těšili z Boha. Opět promluví Keller: „Pavel nehledí na modlitbu jako na způsob, jak

získat něco od Boha, ale jako na způsob, jak získat více z Boha samotného“ (Prayer, s. 21). Pavel se modlí:

*Proto i já, když jsem uslyšel o vaší víře v Pána Ježíše a lásce ke všem bratřím, nepřestávám za vás děkovat a stále na vás pamatuji ve svých modlitbách. Prosim, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvíceným vnitřním zrakem viděli... (Ef 1,15–18)*

Protože slyšel o jejich víře, modlil se za ně, aby viděli Boha. Modlíte se podobně za věřící, které milujete? Pavel věděl, že potřebujeme nadpřirozenou vnitřní sílu, abychom mohli zakoušet šířku a délku a výšku a hloubku Boží lásky k nám v Kristu (Ef 3,16–19). Nejen ji získat, ale zakoušet ji a růst v jejím zakoušení. Potřebujeme čerstvou milost, abychom se dnes z Boha opět těšili.

## 2. Naplň jejich srdce láskou k druhým

Když Bůh odpoví na naši první modlitbu za naše milované, začne se tato milost projevat v jejich lásce k lidem.

*A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost; abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův, plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží. (Fp 1,9–11)*

Pavel volá k Bohu ohledně tohoto druhu výjimečné, nakažlivé, plné až přetékající lásky i jinde (1Te 3,11–13; Ř 15,5–6). Nedomníval se, že Kristovi následovníci se milují dostatečně. Žádal Boha, aby se milovali stále více.

Nemělo by nás překvapit, že tyto první dvě modlitby odrážejí Ježíšova dvě velká přikázání milovat Boha a bližního (Mt 22,37–39). Když se jdeme modlit za svého manželského partnera, své děti, svou církevní rodinu, své sousedy, toto jsou dvě velké zásadní modlitby: Bože, otevři jejich oči, aby tě viděli stále více, a naplň jejich srdce, aby přetékala láskou k lidem.

## 3. Nauč je moudrosti tvé vůle

Naše modlitba za druhé by měla začínat rostoucí láskou k Bohu a překypující láskou k lidem, ale Pavel se nespokojuje s těmito dvěma velkými modlitbami. V modlitbě za své milované zdolává další hory. Modlí se za duchovní moudrost a chápání:

*... nepřestáváme za vás v modlitbách prosit, abyste plně, se vši moudrostí a duchovním pochopením poznali jeho vůli. Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem poneseťe ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha. (Ko 1,9–10)*

Nebudeme žít způsobem, jaký se líbí Bohu, jen proto, že chceme. Potřebujeme, aby nás Bůh naučil jak žít. Bohu převelice záleží na tom, že chceme a proč chce-

me, ale stejně se musíme naučit žít. Nehledě na to, jak dlouho s Bohem žijeme, všichni jsme někde na cestě ke stavu, kdy Boha budeme „dokonale těšit“, a každý nový den narážíme na nové příležitosti a výzvy. Ať jsme jakkoliv daleko, naše další kroky vyžadují duchovní moudrost a vhled, nejen lidskou kázeň a předsevzetí, a tak se modlíme a žádáme Boha o to, co potřebujeme vědět nyní.

#### 4. Dej jim odvalu mluvit o Ježíši

Poslání, které nám Ježíš zanechal, nemůže být jasnější (Mt 28,19–20). Můžeme na něj zapomínat nebo ho v různých obdobích svého života opomíjet, ale ne proto, že by nebyl jeho obsah jednoznačný. Bůh povolává každého následovníka Ježíše, aby získával následovníky pro Ježíše a vyučoval je, aby byli poslušní všemu, co Ježíš řekl. Za tímto účelem Pavel napsal:

*V modlitbách buďte vytrvalí, bděte a děkujte Bohu. Modlete se také za nás, aby Bůh otevřel dveře našemu slovu, abych mohl zvěstovat tajemství Kristovo, pro něž jsem teď ve vězení, a tak je mohl rozhlásit; neboť k tomu jsem poslán. (Ko 4,2–4)*

A jinde žádá o modlitbu:

*... aby mi bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluví. Tak budu moci směle oznamovat tajemství evangelia, jehož jsem vyslancem i v okovech, a svobodně je zvěstovat, jak je mi uloženo. (Ef 6,19–20)*

Bůh zodpovídá takové modlitby třemi zázračnými způsoby. Nejprve nám dává slova, která máme říct, potom odvalu vyslovit je, i když možná budeme odmítnuti (nebo hůř), a nakonec otevírá duchovní zrak našich posluchačů, aby uviděli a pochopili evangelium jeho Syna. Když se dnes modlíme za své spoluvěřící, můžeme se modlit za stejnou milost, totiž aby byli dobrými svědky.

#### 5. Pošli jim dobré přátele ve víře

Pavel se znovu a znovu ve svých dopisech modlí, aby mu Bůh dovolit být s ostatními následovníky Krista. Například:

*Jakou chválou se můžeme Bohu odvděčit za všecku tu radost, kterou z vás máme před jeho tvář? Ve dne v noci vroucně prosíme, abychom vás mohli spatřit a doplnit, čeho se nedostává vaší víře. (1Te 3,9–10; viz také Ř 1,9–10; 15,30–33)*

Mnozí z nás, co jsme součástí zdravých sborů, jsme nikdy nebyli tak zoufale bez společenství, nikdy se úpěnlivě nemodlili dlouho do noci za to, abychom mohli spatřit spoluvěřící tvář v tvář. Jsme tak zvyklí, že svou církevní rodinu vidíme neděli co neděli (a ještě častěji), že jsme možná zapomněli, jak nesmírně důležité je společenství pro život křesťana.

Bez Božího milosrdenství a modliteb ostatních může být však každý z nás oklamán hříchem, zatvrdit se (Žd 3,13) a odejít, protože budeme více milovat tento svět (2Tm 4,10). Takže jednou z nejdůležitějších modliteb, kterou se můžeme modlit za své milované, je, aby jim Bůh dal zdravý, věrný sbor a pár zbožných, nezlomných přátel.

### 6. Chraň je před nepřáteli jejich duše

Když se modlíme k Bohu, aby rostla radost našich milovaných v něm a prohlubovala se láska k ostatním a aby přidal odvahu k jejich slovům o Ježíši, potřebujeme si uvědomit, že se setkají s odporem a nepřátelstvím. Pavel čelil takové opozici všude, kam přišel, a proto žádal o modlitbu:

*A tak, bratří, modlete se za nás, aby se slovo Páně stále šířilo a bylo oslaveno jako u vás a abychom byli vysvobozeni od pochybných a zlých lidí. (2Te 3,1–2)*

Když se modlíme za sebe navzájem, pamatujme, že „nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla“ (Ef 6,12). Satan a jeho armáda neútočí náhodně a sporadicky, ale konkrétně a neúnavně. Jedním z nejefektivnějších způsobů, jak se modlit za své milované, je modlit se proti nepřátelům jejich duše.

Modlíme se s Ježíšem: „A nevydej nás v pokušení, ale vysvobď nás od zlého“ (Mt 6,13). Ne jen mě, ale nás. Ježíš nás učí, abychom se modlili nejen za své vlastní zájmy – svá vlastní pokušení, své vlastní zápasy, své vlastní přetrvávající hříchy, ale abychom se modlili pravidelně a vášnivě za zájmy ostatních, abychom je ve své válce proti zlu považovali dokonce za důležitější než sami sebe (Fp 2,3).

### 7. Učiň, aby Ježíš vypadal v jejich životě dobře

Nakonec, modlete se, aby byl Ježíš oslaven ve všem, co dělají.

*Proto se stále za vás modlíme, aby vás náš Bůh učinil hodnými svého povolání a svou mocí přivedl k naplnění každé vaše dobré rozhodnutí a dílo víry. Tak bude oslaveno jméno našeho Pána Ježíše ve vás a vy v něm podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. (2Te 1,11–12)*

Pavel zabaluje tři veliké modlitby do jedné. Zaprvé žádejte Boha, aby zaměřil a očistil jejich touhy. To nejsou jen nějaká rozhodnutí, ale dobrá rozhodnutí, a ne jen nějaké dílo, ale dílo víry. Naše modlitby je pomůžou ochránit od špatných rozhodnutí a špatného díla.

Zadruhé žádáme Boha nejen o to, aby jim dal dost síly k jejich dílu, ale aby jim dal jeho sílu k jejich dílu. Pokud tato rozhodnutí a dílo mají oslavovat Boha, musí být činěny „jeho mocí“, ne jejich vlastní. Chceme, aby z nich při konání jejich díla a služby proudila Boží energie a Boží schopnosti.

Nakonec a zcela jasně potřebujeme, aby Bůh své dílo skrze ně dokonal, aby ho dokončil a učinil ho plodným (Fp 1,6.11). Zkrátka potřebujeme, aby se oslavil ve všem, co oni (i my) dělají.

### **Děkujte Bohu za milost, kterou vidíte**

Pokud Bůh tyto modlitby vyslyší, časem uvidíme ovoce – a měli bychom mu poděkovat pokaždé, když ho uvidíme. Jedním z nejlepších způsobů, jak rozdmýčávat oheň našich velkých modliteb za druhé, je chválit Boha za to, jak ho vidíme pracovat v nich a skrze ně.

To je modlitba, kterou Pavel zmiňoval stejně často jako ostatní: „Děkuji za vás Bohu.“ Protože vaše víra roste (2Te 1,3). Protože milujete svaté (Ef 1,15–16). Kvůli vaší spolupráci na evangeliu (Fp 1,3–5). Protože vás obdaroval a dal vám větší poznání sebe samého (1K 1,4–7). Protože se skrze vás šíří evangelium (Ř 1,8). Protože jste neztratili svou naději v Kristu Ježíši (1Te 1,2–3).

Jak často bereme důkaz duchovního ovoce jako samozřejmost a místo toho děkujeme Bohu za menší požehnání, týkající se spíše životních okolností? Větší, hodnotnější, trvalejší Boží dílo (jako těch sedm výše zmíněných) se nevejde hezky do jednoho dne nebo týdne. Abychom si ho všimli, musíme se dívat pozorněji a po celé měsíce nebo roky. Ale až uvidíme, opravdu uvidíme Boží ruce, jak pracují v srdci někoho milovaného, uvědomíme si, že jen málo skutečností motivuje naši víru, rozmnožuje naši radost a posiluje náš modlitební život tak, jako takové odpovědi na modlitbu.

*Přeložila Julie Petrecká.  
www.DesiringGod.org*



*Otevři více jejich oči, aby tě viděli ještě lépe.*

*Naplň jejich srdce láskou k druhým.*

*Nauč je moudrosti tvé vůle.*

*Dej jim odvahu mluvit o Ježíši.*

*Pošli jim dobré přátele ve víře.*

*Chraň je před nepřáteli jejich duše.*

*Učiň, aby Ježíš vypadal v jejich životě dobře.*

## DUCHOVNÍ TÝRÁNÍ V MANŽELSTVÍ (2. ČÁST)

*Darby Strickland*

*V první části jsme se podívali na zranění způsobená ženám, jejichž manželé používají Písmo tak, aby je jeho prostřednictvím ovládali a kritizovali. Tato druhá část se soustředí na to, jak jim poskytnout pomoc.*

K duchovnímu týrání dochází, když si tyraní vybudují postavení kontroly a nadvlády skrze používání Písma, učení nebo své vůdčí role jako zbraně. Pokud manžel vede způsobem, kdy je jeho cílem, aby ženu ovládal, čehož dosahuje uplatňováním své moci, vyžadováním poddanosti nebo používáním Písma v každodenním životě či během konfliktu tak, aby svou ženu zahanbil nebo potrestal, pak jde o známky duchovního týrání.

Když duchovní tyran překrucuje Písmo, aby jím mohl zaútočit na svého partnera, může být poranění vnímáno, jako kdyby přišlo od samotného Boha. I když jsou tyto texty z Písma vytržené z kontextu, překroucené a předělané na zbraň, může to být vnímáno, jako kdyby to byl Bůh, kdo zostuzuje. Pokud toto násilí přichází v podobě biblických veršů nebo učení, oběti obvykle nevědí, že to, co slyší, je překroucené. Proto je pro oběti velmi těžké určit rozsah škod a pro nás je ze stejného důvodu těžké pomoci jim odlišit pravé evangelium od lži, které musely poslouchat. Musíme proto postupovat opatrně, abychom to provedli správně.

Jak můžeme pozvat znavené, břemeny obtížené lidi, aby byli znovu naplněni, když mají tak negativní zkušenosti s Písmem? Následující seznam vám pomůže důkladně si tuto otázku promyslet.

### **Naslouchejte, abyste se dozvěděli co nejvíce**

Za prvé, vyhraďte si dost času, abyste odhalili plný rozsah napáchaných škod. Zaměřte svou pozornost na konkrétní slova a verše, které zlomily její srdce a zůstaly

---

*Se svolením Christian Counseling & Educational Foundation (CCEF) přeložila Julie Petrecká pro Spolek Reformace.cz, Praha, ČR. Za překlad je plně zodpovědná překladatelka. Tento překlad, Copyright © 2020, je pro Christian Counseling & Educational Foundation (CCEF). Původní článek Spiritual Abuse in Marriage (Part 1, Part 2), Copyright © 2019 napsala Darby Strickland. Obsah je chráněn copyrightem a nesmí být publikován bez písemného souhlasu CCEF. Pro více informací ohledně vyučování, materiálů, seminářů, dálkového studia a dalších služeb navštivte [www.ccef.org](http://www.ccef.org).*

*Translated in full with permission from the Christian Counseling & Educational Foundation (CCEF) by Julie Petrecká of the Reformace.cz, Praha, Czech Republic. Sole responsibility of the translation rests with the translator. This translation, Copyright © 2020 by the Christian Counseling & Educational Foundation (CCEF). The original blog entitled Spiritual Abuse in Marriage (Part 1, Part 2), Copyright © 2019 was prepared by Darby Strickland. All content is protected by copyright and may not be reproduced in any manner without written permission from CCEF. For more information on classes, materials, speaking events, distance education, and other services, please visit [www.ccef.org](http://www.ccef.org).*

v ní. Nechcete se dopustit toho, že byste používali stejné verše a myšlenky jako tyran. Když mluvíte s někým, kdo byl objektem duchovního násilí, uvědomujte si, jak tato osoba vnímá nebo jak si vykládá jistá slova a výrazy. Vypátrejte, jak bude vašim slovům rozumět, ještě předtím, než začnete mluvit. Čím méně budete mluvit při počátečním odhalování, tím více se dozvíte o tom, co si tato osoba musela od tyрана vyslechnout a čemu věří. Budete v pokušení začít napravovat špatné výklady Písma, ale je nezbytně nutné nechat tuto ženu odvyprávět celý příběh, abyste si udělali obrázek o tom, jaké lži si vyslechla a následně přijala. Snažte se dozvědět:

1. Jaká konkrétní vyučování nebo texty byly použity k ponížení nebo k manipulaci.
2. Jaké je nést si takové zranění.
3. Jak tato zranění formují nahlížení této ženy na křesťany, církve, manželství, autority, Bibli, Boha.

Když budete znát příběh oběti, životní okolnosti, konkrétní poranění i to, jak se zapojuje ve společenství a jak vnímá Písmo, pomůže vám to v péči o ni.

### **Lži a překroucených veršů se dotýkejte opatrně**

Za druhé si uvědomte, že oběti nevidí věci zřetelně. Jak se před vámi příběh duchovního násilí bude rozvíjet, rychle odhalíte lži a manipulace a pochopíte, jak byly jednotlivé texty zneužity. Bude vám jasné, co je na výroci tyрана špatně, protože necítil na vaši mysl a vědomí. Stojíte opodál, a tak se na celou věc díváte z jiné perspektivy. Oběť bude mít úplně jinou zkušenost. Vnímá to zamlženě. Možná ví, že je něco špatně, ale taky může celým srdcem věřit tomu, co tyran o ní a o Pánu tvrdil. Prosím, mějte na paměti, že odvolávat se v tomto okamžiku na Bibli může věci dočasně zhoršit.

Oběti mají tendenci slyšet ve vašich slovech to, v čem byly udržovány a čemu byly nuceny věřit, a budou přenášet všechna překroucení do textů, které s nimi sdílíte. Je to složitý proces, protože pravda byla překroucena a upravena na lež. To samé udělal satan v zahradě. Překroutil a porušil Boží dobrá slova. Povedlo se mu zastříť pravdu a způsobit tím obrovské škody.

### **Pečujte o zraněné srdce – nediskutujte**

Za třetí, s oběťmi nediskutujte, ani je nepoučujte. To, co se stalo, je špatné, a i když stačí použít Bibli, abyste se dostali k tomu, co je správné, tohle není bitva o správný teologický výklad. Musíme získat zraněná srdce způsobem, jakým to dělá Ježíš – něžně a trpělivě. Pokládá otázky. Vytahujte stejně jako Ježíš zraněné ven. Nakonec budete mít možnost uvést věci na správnou míru, ale nejprve musíte znát samotného člověka a pečovat o něj.

Jedna žena, Rebeka, mi vyprávěla, jak šla ke svému pastorovi, aby jí pomohl, když měl její syn horečku přes 40 stupňů. Její manžel jí totiž zakázal vzít děťátko



k doktorovi. Pastor jí řekl: „Musíš poslechnout svého muže. Tvé dítě se uzdraví jediné tehdy, když ho poslechneš.“ Řekl jí, že Bůh bude soudit její poslušnost a pokud její dítě zemře, bude to proto, že selhala ve ctění svého manžela. Způsob, jakým manžel i pastor použili 1. Petrovu 3,1, je mimo a je pokřivený. Žila však v manželství a církevní komunitě, kde vedoucí opakovaně tuto pokřivenou pravdu protlačovali. Nedokázala to vyřešit biblicky, jen instinktivně. Mé hovory s ní by byly neplodné, kdybych jí rychle spěchala vyložit a vysvětlit 1. Petrovu 3.

### **Nebraňte vyjádřením hlubokého smutku**

Za čtvrté, je nezbytné, aby oběti vyjádřily svá zranění. Musíte vyslechnout celý pláč jejího srdce. Je možné, že odkryjete hněv, frustraci, strach a mnohé další komplikované a matoucí emoce. Nemusíte mít odpovědi. Jednoduše jí pomozte o tom mluvit a vyplakat se nad obrovským duchovním břemenem, které vleče, a nad zraněním, které způsobilo.

Buďte připraveni na to, že oběti nemusí být schopné vidět Boha jako důvěryhodného a milujícího. Je pravděpodobné, že násilí, které byly nuceny snášet ve svých lidských vztazích, způsobilo špatný výklad toho, kdo je Bůh a jaký k nim má vztah. Mohou mít pokroucený pohled na Boha a smýšlet o něm jako o tvrdém a neodpouštějícím soudci.

### **Použijte Ježíšovo pozvání k odpočínutí**

Za páté, pozvěte ji k odpočínutí. Ježíš zve znavené a obtížené, aby k němu přišli a našli u něho odpočínutí (Mt 11,28). Toto pozvání připomíná Jeremjáš 31,25: „Občerstvím duši znavenou a každou duši tesknící ukojím.“ Znavení dlouho zápasí a tvrdě pracují. Obtížení se potácejí pod mohutnými břemeny. V Matouši 11 Ježíš něžně mluví k lidem, kteří trpí přetěžujícími slovy a špatnými aplikacemi zákona a Písma od izraelských vůdců. Nacházeli se v podobné situaci jako ti, kdo trpí v duchovně represivním manželství. Ježíš je zve, aby v něm našli odpočínutí, protože je jiný. On uspokojuje duše tím, že naplnil zákon, aby z nich mohlo být břemeno snato a aby mohli mít pokoj s Bohem. Je to odpočinek založený pouze na Ježíšově díle. Ježíš je potom zve, aby na sebe vzali jeho jho. Nejde o jho Mojžíšova zákona, ale o jho učení se od něho nebo, jak říká 2. kapitola listu Koloským, o chození v něm; jde o to být do něho vestavěn a naroubován poté, co všechno vykonal.

### **Projevujte Ježíšovu něhu**

Za šesté, projevujte Ježíšovu něhu. Ježíš jedná se zraněnými něžně. Je to úplně jiný Pán. V celém evangeliu spatřujeme, jak těžce nese utrpení svého lidu. On si na rozdíl od tyranů nedělá nároky. On břemena nenakládá, ale zvedá. Budete-li vést lidi k tomu, aby uviděli Ježíšovu něhu, pomůžete jim obnovit jejich porozu-

mění Ježíšovi. Nedá se to srovnat s náboženstvím ani s osobou, kterou zakoušeli předtím. Je to naprosto odlišná zkušenost s Pánem, která se v ničem nepodobá jejich zkušenostem z minulosti.

Zde je navíc projev Ježíšovy něhy, který může být pro oběti požehnáním: Když Ježíš visí na kříži a prožívá svou nejtemnější hodinu – tváří v tvář smrti zakouší nekončící fyzickou bolest a oddělení od Boha, soustředí se na lidi kolem sebe. Vidí svou matku a žádá Jana, aby se o ni postaral. Vidí a stará se o ty, kdo nesou zodpovědnost za jeho smrt, když říká: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Slibuje spasení zloději na kříži činícímu pokání.

Nejenže měl starost o druhé, ale také vidíme, jak se Ježíš rozhodl použít svou moc. Ježíš měl k dispozici obrovskou sílu, ale ovládl se. Věděl, že musí zemřít, aby přinesl spasení. Svou sílu a svou moc odložil. Byl pokorný, aby pomohl slabým. Ukazuje, že není despotický tyran, ale něžný Král. Zde vidíme úplně jiný obraz než obraz tyranů, kteří zneužívají svou moc a nejsou ochotní se obětovat, aby pozvedli ostatní.

### **Budte ztělesněním Ježíšovy něhy**

Konečně jak můžeme na pozoruhodnou Ježíšovu něhu upoutat pozornost těch, kdo ho v tomto světle nevidí? V první řadě tím, jak budeme jednat se zraněnými. Nestačí zraněné o Ježíšově něze pouze učit, jsme povoláni, abychom těmto křehkým duším Písmo ztělesňovali. Pavel nás ve svém vyučování nabádá, abychom reprezentovali Ježíše co nejpřesněji (1K 4,21; 2K 10,1). Musíme ztělesňovat jeho něhu, aby mohly oběti naším prostřednictvím zakusit něžného Lékaře.

Pavel říká Timoteovi, aby poučoval vlídně i ty, kdo se mu staví na odpor (2Tm 2,25). Jsme povoláni k tomu, abychom vyzářovali něhu. Budte připraveni, že nastanou chvíle, kdy v tom při setkávání s obětí selžete. Když se to stane, řekněte jí, že jste ji zranili nebo neúmyslně snížili nebo jste byli příliš rychlí, příliš jste tlačili nebo jste mluvili jako kazatel. Je to těžké, ale zásadní! Těmto ženám ublížili tyrani, kterým chybí pokora. Je třeba, abychom se chovali a reagovali naprosto opačně. Tyrani nestrpí, aby je někdo napomínal, a proto bychom se měli projevovat lépe a napodobovat Ježíšův charakter tím, že je budeme pravidelně vyzývat, aby nám řekly, jestli jsme je něčím zranili nebo jestli jsme jim v něčem dostatečně neporozuměli. Stejně jako Pavel i my musíme mít neustále na paměti, že potřebujeme Ježíše. Jsme s nimi, ne nad nimi. I my velice potřebujeme něžného Spasitele.

Modlím se, aby vaše snaha milovat ty, kdo zažili duchovní týrání, je dovedla k poznání Ježíše takového, jaký je.

## CO JE TRANSGENDEROVÁ PROBLEMATIKA A JAK BY NA NI MĚL KŘESŤAN REAGOVAT?

*Dr. Sharon Jamesová*

Mohli bychom se domnívat, že při domáhání se práv pro transsexuály (či transgender osoby) jde hlavně o ochranu nepatrné menšiny lidí s problémy před nespravedlivou diskriminací. Ale ve skutečnosti je skrytá ideologie „genderové totožnosti“ jedovatá. Jejím hlavním cílem je právně eliminovat pohlavní rozdíly mezi muži a ženami.

Tato ideologie je nyní představována už na základních školách. V Genderové pohádce (Gender Fairy), příběhu napsaném pro čtyřleté, se říká: „Jen ty víš, jestli jsi kluk nebo holka. Nikdo jiný to neví.“ Autor doufá, že si díky této knize „některé děti uvědomí, že jejich pravou totožnost neurčuje pohlaví, se kterým se narodily, a rozhodnou se k sociální změně, aby žily jako příslušníci svého skutečného genderu.“

Od 80. let 20. století, kdy se hlasu transsexuálů coby domnělé poslední zteči lidských práv začala věnovat větší pozornost, dochází k úmyslnému spojení intersexuálů a těch, kdo se hlásí k ostatním formám toho, co se popisuje jako „pohlavní různorodost“, včetně tužby oblékat se do šatů opačného pohlaví. Vše zahrnující výraz „transgender“ se začal upřednostňovat coby způsob, jak obsáhnout všechny různé způsoby, jakými lidé zakoušejí nebo žijí svou „genderovou totožnost“, která se neslučuje s jejich biologickým pohlavím. Výraz transgender může zahrnovat i přijetí „genderové proměnlivosti“ (názor, že je ve své podstatě represivní rozdělovat lidi do pouhých dvou kategorií). Ve skutečnosti je však „genderová proměnlivost“ přímým opakem myšlenky „transsexuality“, ve která jde o změnu totožnosti neboli o přechod z jedné kategorie do druhé.

### **Transgenderový bod zlomu**

Vlastně až donedávna by se ideologie pohlavní proměnlivosti zdála většině lidí nepochopitelná. Ale asi před třemi roky se média začala na tuto otázku bez přestání zaměřovat. Časopis TIME pojmenoval rok 2014 „transgenderovým bodem zlomu“, kdy se ideologie předtím z velké části omezená na akademickou půdu a podpůrné skupiny hnutí LGBT dostala na přední strany novin.

Obhájkyně rodiny a akademička Gabriele Kubyová vysvětluje v *The Global Sexual Revolution* (Globální sexuální revoluce), že nešlo o žádnou náhodu. Zdůrazňuje, že hnutí za práva homosexuálů se od té doby dostalo daleko za svůj původní cíl zbavit se právních postihů za homosexuální praktiky. Předsevzali si zrušit „heteronormativitu“, názor, že heterosexuální jednota muže a ženy je „normální“.

Šlo o nelehký úkol, protože většina lidí dobrovolně volí život v heterosexuálním vztahu. Aby zničili myšlenku, že tyto vztahy jsou přirozené, předsevzali si získat srdce a mysl dětí a dospívajících, kteří jsou vysoce ovlivnitelní. Proto ta snaha prozrazovat falešný koncept genderové proměnlivosti mezi mladými lidmi, ať už prostřednictvím sexuálního vzdělávání, za zástěrkou programů proti šikaně nebo skrze zábavu a sociální média. Většina dospělých je ohledně gender tématu instinktivně na rozpacích, ale bojí se promluvit. Jsou vystrašení tvrzeními, že protest proti genderové proměnlivosti je vlastně „diskriminací“ transgender lidí.

Kniha Kubyové také vysvětluje globální vliv Yogyakarta principů, souboru lidskoprávních požadavků předložených zástupci na konferenci v Indonésii v roce 2006 a vydaných v Ženevě v roce 2007. Principy obsahují seznam způsobů, jakými by mezinárodní zákon o lidských právech měl být aplikován na „sexuální orientaci a genderovou totožnost“. Nejsou závazné, ale často se na ně odkazuje jako na „zlatou normu“ rovnoprávné legislativy. Genderovou totožnost definují takto:

*Genderovou totožností se rozumí **hluboké vnitřní a individuální prožívání** vlastního genderu, které může, ale nemusí odpovídat pohlaví, se kterým se člověk narodil, **včetně osobního vnímání těla** (což může zahrnovat, pokud se pro to dotyčný sám rozhodne, pozměnění tělesného zjevu či fungování těla pomocí medicínských, chirurgických nebo dalších prostředků) a jiná vyjádření genderu, včetně oblékání, mluvy a osobitého projevu [zdůraznění přidáno].*

Všimněte si, že „genderovou totožnost“ si člověk určuje sám. Tvrdí se zde, že každý má právo být ostatními akceptován s tou „genderovou totožností“, kterou si zvolí, na základě svého subjektivního vnímání sebe sama, odděleně od spojení s biologickým pohlavím. Vnitřní „prožívání“ trumfuje nad tím, co je prezentováno jako nahodilé přidělení biologického pohlaví při narození.

Naproti tomu souhrnná studie vědeckých důkazů uveřejněná v roce 2016 v The New Atlantis došla k následujícímu závěru:

*Hypotéza, že genderová totožnost je vnitřní, pevnou součástí lidských bytostí a nezávisí na biologickém pohlaví – že člověk může být „mužem uvězněným v ženském těle“ nebo „ženou uvězněnou v mužském těle“ – není podpořena vědeckými důkazy.*

### **Teorie genderové totožnosti se dostává do hlavního proudu**

Navzdory nedostatku vědeckých důkazů se teorie genderové totožnosti stává mainstreamovou záležitostí a stále více proniká do právního a vzdělávacího systému v mnoha zemích. Na nás všechny je vytvářen nátlak, abychom přijímali lidi na základě jejich hlubokého vnitřního a individuálního prožívání a jejich

„osobního vnímání těla“. Toto „hluboké vnitřní prožívání“ se stává dostatečným důvodem k udělení změny právního postavení.

Zákony povolující lidem změnit si pohlaví v dokumentech byly v roce 2017 přijaty v zemích, jako je Japonsko, Velká Británie, Irsko, Španělsko, Uruguay, Argentina, Dánsko, Malta, Kolumbie, Island, Vietnam, Ekvádor, Bolívie, Norsko a Francie. V takových zemích si může muž změnit své jméno na ženské, dostane nový rodný list a bude s ním dále ve všech právních záležitostech zacházeno jako se ženou (nebo naopak). To znamená, že fyzicky normální muž může vyžadovat, aby byl považován za ženu s volným přístupem do všech zařízení určených pouze pro ženy.

Ať už země přijaly nebo nepřijaly takové zákony, Mezinárodní federace plánovaného rodičovství (IPPF) a Populační fond OSN (UNFPA) chtějí, aby se dětem ze všech zemí dostalo „úplného sexuálního vzdělání“ (CSE). OSN tlačí na členské státy, aby přijaly CSE, a tak jsou děti v některých sociálně nejkonzervativnějších zemích vystaveny vyučování, které jim říká, že mají právo zakoušet „sexuální potěšení“ kdykoliv a jakkoli si přejí (pokud druhá osoba souhlasí), a že mají právo vybrat si svou vlastní sexuální orientaci a genderovou totožnost.

Tato myšlenka je ovšem v přímém rozporu s biblickou pravdou. Obhájci práv pro transgender osoby jsou si toho vědomi a chtějí umlčet svědectví sborů s konzervativním biblickým vyučováním prostřednictvím zákona, který staví námitky vůči transgenderové otázce mimo zákon. V Kanadě byl v červnu 2017 uzákoněn Bill C-16. Ten přidává „genderovou totožnost a genderové vyjádření“ na seznam sociálních jevů, vůči kterým je diskriminace zakázána. To znamená, že jakékoliv zpochybňování osoby ztotožňující se s opačným pohlavím bude klasifikováno jako nenávistný projev. Trestu budou podléhat všichni, kdo toto právo ostatním upírají nebo kdo odmítají používat „genderově neutrální“ zájmena. Takové ohrožení svobody slova a projevu bylo dosud nevidané. Bude to mít přímý vliv na sbory a rodiče, kteří budou vyučovat biblickou pravdu, že „jako muže a ženu je stvořil“.

## JAK BY MĚLY REAGOVAT CÍRKVE?

### 1. Musíme zajistit biblické vyučování o Božím záměru ve stvoření mužů a žen.

Naše církve musí být připravena odpovédět na domáhání se „práv pro transgenderové osoby“ biblickou pravdou. Transsexuál zastává názor, že jeho pocíťovaný „gender“ převládá nad biologickou skutečností. Ale stvořitelský plán nás vyučuje, že nás Bůh stvořil jako muže a ženy, abychom tak odráželi jeho slávu v každé době. Tato základní kreační skutečnost je transkulturní a stále platná. Písmo prostě nedovoluje oddělovat pohlaví od takzvaného „genderu“.

Domnělý rozdíl mezi „opravdovým ty“ a „vzhledem tvého těla“ je popisován jako nová podoba gnosticizmu. Odděluje vaši mysl od fyzické reality vašeho těla. Říká, že vaše myšlení může překonat fyzické skutečnosti. V dobách Nového zákona tato hereze tvrdila, že Ježíš mohl vstát z mrtvých duchovně, ale ne fyzicky. Gnosticizmus rozděluje to, co Bůh spojil. Jsme tvořeni jako „celí“ lidé. Naše tělo, naše mysl a náš duch nebo duše nemají být oddělovány nebo štvány proti sobě. Bůh naše tělo konkrétně plánuje a rozhoduje o něm. Naše tělo odráží jeho záměr. Není nepodstatné (Ž 139,13–14; Jr 1,5). Bůh úmyslně stvořil muže a ženu tak, aby se lišili a byli na sobě vzájemně závislí (Gn 2,18.21–24), a zastírání rozdílů mezi pohlavími zakazuje (Dt 22,5).

Bible říká, že „měnit pohlaví“ není možné. Ať už člověk čelí jakémukoliv pokušení, neměl by přijímat životní styl opačného pohlaví. Chceme-li jednat s každým jednotlivcem skutečně soucitně a s úctou, musíme zůstat věrni Boží zjevené vůli pokaždé, když někomu pastoračně sloužíme a mluvíme s ním.

Když vyučujeme Boží dobrý plán pro muže a ženy, měli bychom se vyhnout přehnaným vzorům mužství a ženství, které jsou kulturně podmíněné, ne biblické. Ano, věříme, že doplňující se vlastnosti muže a ženy byly ustanoveny Bohem a že odrážejí hlubší skutečnosti nacházející se v samotném Bohu. Ale někdy dochází ke zbytečnému vynucování povrchních, kulturně podmíněných očekávání. Například jen proto, že se malý chlapec chová neobvykle umělecky a jemně, by mu nemělo být vnucováno, že je homosexuální nebo transsexuální. Malá dívka může být sportovně založená a rozpustilá, ale to neznamená, že by měla být nucena si myslet, že je lesbicky nebo „trans“ orientovaná. Chování, které by bylo ještě před několika málo lety považováno za normální (děvčata chtějí hrát klubovské hry, chlapani se nechtějí zapojovat do hrubých a divokých her), je nyní interpretováno jako „zmatek v pohlavní identitě“. To se přičí zdravému rozumu.

## **2. Uvědomte si, jakému nátlaku jsou vystaveni mladí lidé.**

Potřebujeme pochopit některé z rozmanitých faktorů, které se skrývají za zmatkem v pohlavní identitě. Rozpad rodiny má ničivé následky. Děti, které prožijí své dětství a dospívání se svými biologickými rodiči ve stabilní společné domácnosti, je menšina. Následkem je, že jen málo dětí má stabilní vzor matky/otce a kladné vzory zdravého mužství a ženství. Žijeme v době, kdy neexistují žádné morální absolutní pravdy a staré jistoty jsou odmítány.

Pokřivený přístup naší kultury k mužství a ženství musí jistě hrát svou roli. Radikální feministické hnutí prohlásilo, že si oškliví stereotypy, a dalo se do boje za to, aby se ženy mohly „těšit“ z naprosto stejné sexuální svobody jako muži, čímž

přímo přispělo k „sexualizaci“ naší kultury. Dívky jsou neúprosně posuzovány podle zjevu. Pokud nevyzaňují sexuální přístupnost mužům od nepřírozeně nízkého věku, jsou zesměšňovány jako prudérní panny. Pokud nejsou ochotny investovat svůj čas do hodin drahého udržování svého zevnějšku a trápit se hladem, aby byly nepřírozeně hubené, mohou být odmítnuty jako ošklivé, nebo dokonce dostat nálepkou lesby. Některé mohou dojít k závěru, že pokud se musejí chovat a vydat jako pornohvězdy, aby měly úspěch, pak raději nebudou děvčaty vůbec.

V naší přeseexualizované kultuře je vyvíjen stejný tlak i na mladé muže. Mají předvádět zidealizované mužské tělo. Pokud je chlapec menšího věku než ostatní nebo neúspěšný ve sportu, může být dětmi šikanován a krutě vysmíván jako zženštlý. Nebo hůř, pokud má chlapec doma negativní vzory nebo pokud byl vystaven násilné pornografii, může si mužství spojovat s násilím a rozhodnout se, že vůbec nechce být mužem.

I když takový nátlak na mladé lidi vede k problémům a tragédiím, dává nám tato situace velkou příležitost sdílet dobrou zprávu o Božím dobrém plánu pro všechny lidské bytosti. Nejsme náhodnými shluky atomů. Každá lidská bytost byla stvořena k Božímu obrazu a k tomu, aby se s ní zacházelo důstojně a s úctou. Naši totožnost nelze vyvodit z „pocitů“, ale z „povolání“. Bůh nás povolal, abychom žili jako muži nebo ženy, a jeho povolání je v souladu s tím, jakými nás stvořil.

### **3. Potřebujeme rozumět současným požadavkům trans programu a mít užitečné zdroje na toto téma.**

Bylo by moudré uspořádat nějaké setkání a předložit členům církve biblické vyučování ohledně Božího dobrého plánu pro muže a ženy a také přehled současných problémů a informace ohledně zdrojů.

Využití osobních svědectví může být užitečné. Walt Heyer je křesťanský autor, který na toto téma píše velmi často. Tvrdí, že skutečný soucit zahrnuje i sdělení pravdy, že není ve skutečnosti možné změnit si pohlaví. Heyer sám si prošel zmatkem v pohlavní identitě a prodělal hormonální i chirurgickou „změnu“. Po dobu několika let žil jako žena, ale jakmile se stal křesťanem, byl usvědčen, že byl povolán k životu jako muž právě tak, jak to zamýšlel Bůh. Napsal autobiografický román *Kid Dakota a Secret at Grandma's House* (Kid Dakota a tajemství v babiččině domě). Jeho kniha *Paper Genders* (Papírové gendery) je zničující kritikou průkopníků transsexuální teorie, léků a operací ke změně pohlaví.

Heyer nyní řídí službu zvanou „Sex Change Regret“ (Lituji změny pohlaví). Tvrdí, že „změna pohlaví“ je krátkodobým ziskem s dlouhodobou bolestí. Mezi její následky patří předčasné úmrtí, lítost, mentální onemocnění a sebevražda. Tvrdí, že

i když se zdá, že děti nebo mladí lidé procházejí „genderovou dysforií“, často zde hrají svou roli jiné psychologické problémy a traumata, která by měla být řešena jako první. Heyer tvrdí, že s lidmi, kteří procházejí tímto problémem, bychom měli zacházet s úctou a láskou, ale že v konečném důsledku není projevem lásky, když podporujeme lež a tlačíme je do zbytečné a destruktivní operace.

Denise Schick vede službu zvanou „Help 4 Families“ (Pomoc rodinám) pro rodiny s transgenderovými osobami. Ona sama si prošla traumatem – její otec se rozhodl pro změnu pohlaví. Když jí bylo pouhých devět let, otec si s ní sedl a sdělil jí, že se chce stát ženou. Píše: „Toho dne jsem ztratila tátu.“ Po zbytek jejího dětství a puberty se pravidelně oblékal do jejích šatů a stále více ji zneužíval. Denise našla útočiště v alkoholu a střídání chlapců a právě zvažovala, že zkusí drogy, když zasáhl Bůh. Od té doby věnuje svůj život této službě jednotlivcům a rodinám chyceným v pasti genderového zmatku.

#### **4. Musíme být připraveni milovat a mít soucit.**

Hnutí podporující transsexuály trvá na tom, že lidská důstojnost je respektována jen tehdy, když přijmeme předpoklad, že jsme nezávislí (že neexistuje žádný Bůh Stvořitel, takže si můžeme zvolit, kdo jsme a jak budeme žít). Ve skutečnosti je možné zachovat lidskou důstojnost jen tehdy, když chápeme, že jsme byli stvořeni Bohem a k obrazu Božímu. Musíme být opatrní i v obyčejném hovoru, abychom na toto téma nežertovali, neposmívali se nebo neponižovali lidi potýkající se s tímto problémem. Když transsexuální osoba vejde do naší církve, nahlížíme na ni jako na lidskou bytost stvořenou Bohem s věčným významem a hodnotou. S každým máme zacházet s úctou. Vlastně je musíme respektovat až tak moc, že je přijmeme i s jejich lží „pohlavní změny“. Soucit podobný tomu Kristovu bude vždy založen na pravdě. Ústředním bodem tohoto problému je, že muž se nemůže stát ženou a naopak. To však neznamená, že zapomeneme na základní slušnost a laskavost.

Naše církve musí být „rodinou“. Musíme vytvořit milující komunitu pro ty, kdo se z jakéhokoliv důvodu potýkají s tímto nebo s některým jiným velmi znepokojivým problémem. Rosaria Butterfieldová sepsala výmluvné svědectví ohledně role, jakou milující církevní komunita sehrála v jejím vlastním obrácení. Byla přesvědčena o správnosti LGBT záležitosti a spokojeně žila se svou lesbickou partnerkou, ale laskavý a soucitný pastor spolu se svou ženou jí projevili lásku a péči, aniž by přítom ustoupili z Boží pravdy.

Musíme být ve střehu ohledně skutečnosti, že tolik vyznávajících evangelikálů nyní věří, že osobní zkušenost má stejnou autoritu jako Písmo. Mnozí evangelikálové „přivykli“ v průběhu posledních padesáti let homosexuality a nyní zde



existuje zrovna tak intenzivní tlak na to, aby „přivykli“ transsexualitě. Potřebujeme tedy pomáhat mladým lidem pochopit, že právě když se držíme pravdy v této a v každé další oblasti, reagujeme nejsoucinněji.

Povzbuzovat církevní členy, aby oslovovali osoby zmatené ohledně své pohlavní identity jako osoby opačného pohlaví, kterými nejsou (tzn. aby používali preferovaná oslovení a zájmena), povede v mnoha případech k umlčování svědomí věřících, svědomí, které získalo informace z Písma. Boží morální zákon nám říká, že musíme vždycky mluvit pravdu. Nutit lidi říkat lež je hrozné. A utvrzovat lidi v jejich falešném vnímání jejich vlastní totožnosti povede jen k dalšímu zmatku ohledně pohlaví a genderu.

### **5. Bylo by moudré, abychom zaktualizovali svá vyznání víry.**

Církev, která jasně vyjádří svůj doktrinální postoj k této otázce, je lépe chráněna před potenciálním nařčením z nepřátelské diskriminace než ta, která nemá jasné prohlášení o svém postoji. Spolu s aktualizací doktrinálního prohlášení a stanov bude církev ještě lépe chráněna, bude-li mít jasné členské předpisy, jasné definovaný postoj k manželství a jasné definovanou zaměstnaneckou politiku.

Do vaší církve mohou přijít aktivisté s nepřátelským záměrem. Mohou tuto problematiku použít jako důvod k napadení toho, co považují za „nenávistné“ biblické učení. Mohou hrozit právními kroky, pokud jim například není umožněn přístup na toalety nebo na setkání lidí jejich domnělého genderu. Pro jednotlivce to však není tak snadné, pokud lze doložit, že jde o zavedená ustanovení této konkrétní církve.

### **6. Na to, jak byste reagovali, se připravte předem.**

Služebníci ve shromážděních nebo ti, kdo vítají příchod, by si možná měli promyslet, jak vše přivítat transsexuály a zároveň vyřešit problémy spojené s používáním toalet. Pokud je to možné, bylo by moudré mít navíc k mužským a ženským toaletám ještě jednu, jasně viditelnou, přístupnou a oddělenou toaletu, kterou mohou používat muži i ženy.

### **7. Nesmíme být naivní.**

Je tragické, že existují sexuální predátoři, kteří využívají zákonná práva poskytnutá transsexuálům k přístupu na místa určená pouze pro ženy a dívky, aby je mohli obtěžovat. Obzvláště ostražití bychom měli být, pokud jde o bezpečí malých dětí v každodenním životě (například se ujistit, že nepoužívají toalety bez doprovodu, pokud je potenciálně ohroženo jejich bezpečí).

### **8. Musíme usilovat o ochranu dětí před škodlivou ideologií.**

Měli bychom truchlit nad způsobem, jakým je myšlení dětí a mladých lidí očkováno proti Bohu Stvořiteli. Jako křesťanští rodiče si potřebujeme být jisti, že své

děti vyučujeme o Božím dobrém a moudrém plánu pro muže a ženy. Na širší úrovni potřebujeme vyučovat tyto věci, abychom děti ochránili před dogmatickou prezentací „evangelia“ pohlavní proměnlivosti, které je může jen zmást. Měli bychom se silně stavět proti schvalování „genderové změny“ předpubertálních dětí.

Musíme se silně stavět proti tomu, aby se dětem a mladým lidem umožnilo podstoupit lékařské zásahy, které jsou pro ně nebezpečné jak fyzicky, tak psychicky. Intervenovat lékařsky je zbytečné a nemoudré. Malé děti nejsou dost zralé, aby mohly dělat taková důležitá rozhodnutí.

Rodiče jsou často pod velkým tlakem, aby své děti utvrdili v jejich vyjádřeném touze po „změně pohlaví“. Visí nad nimi hrozba, že jejich dítě pravděpodobně spáchá sebevraždu, pokud jim budou v jejich přání bránit: „Chcete své dítě šťastné, nebo mrtvé?“ Walt Heyer to odmítá tvrzením, že ti, kdo se rozhodnou pro změnu, se stejně často o sebevraždu pokusí. A nedávno se prokázalo, že statistiky, které se někdy používaly k vydírání rodičů, byly podvržené.

### **Závěr**

Bůh nás postavil sem, do této kultury, v této době, kvůli takové době, jako je tato. Někteří evangelikálové volí cestu prostého „kázání evangelia“ (definováno v tom nejužším možném slova smyslu) a ohledně kontroverzních otázek mlčí. To však znamená, že selžeme a neochráníme děti a mladé lidi před nebezpečnou lží a že selžeme v komunikaci s lidmi, kteří byli svedeni tvrzeními genderové teorie. Mohli bychom odmítnout zabývat se kýmkoliv problematickým. Ale Kristus tak nejednal.

Pro křesťany věřící v Bibli se tento problém stane v nadcházejících dnech bojovou linií. Nemusí to trvat dlouho a používání mužských a ženských mluvnických tvarů bude považováno za „nenávistný“ projev. Možná budeme nuceni cenzurovat kázání. Bude nám bráněno, abychom děti vyučovali Božímu plánu pro muže a ženy. Bude to mít obrovské důsledky pro svobodu slova. Musíme být informovaní, moudří, soucitní a odvážní. A především se musíme modlit.

*Z časopisu Reformation Today.*

*Redakčně zkráceno.*

*Celý článek včetně obsáhlých poznámek pod čarou  
najdete na stránkách Reformace.cz.*

*Pokud nemáte přístup k internetu, plnou verzi článku vám rádi zašleme poštou.*

*Přeložila Julie Petrecká*

## EVANGELIKÁLNÍ SYNKRETISMUS: HLEDAJÍCÍ VERSUS HŘÍŠNÍK

*Jeremiah Johnson*

Je možné, aby duchovně neznovuzrozený člověk odrážel odlesk Boží nádhery, která ho přitahuje k Bohu, nebo je zcela ztracen v mravní zkaženosti své hříšné podstaty? Může to vypadat jako obtížná teologická otázka, přesto je třeba, abychom se jí nezačali vyhýbat jakožto tématu určenému snad jen pro akademickou půdu. Jde o velmi praktickou otázku, kterou lze aplikovat do života církve i jednotlivce. Jedná se totiž o jádro hnutí, které je zaměřeno na spotřebitele v církvi, všeobecně známé jako citlivost vůči hledajícím.

### **Původní hledající**

Někdy ta jediná věc, kterou se z historie naučíme, je, že se z ní nepoučíme. Je smutné, že to obzvláště platí o církevní historii. Jedním z příkladů je i pelagianismus, hereze stará patnáct set let.

Pelagius rozvinul učení o přirozenosti člověka, která je na jedné straně nenápadná a lákavá a na straně druhé hodná zavržení. Pelagius se chtěl zbavit učení o původním hříchu a zásadní zástupné roli Adama (biblické učení o tom, že Adamův hřích přechází na všechny lidi a každý člověk se rodí s hříšnou přirozeností (Ř 5,12–18)).

Augustin, který Pelagiovi oponoval, zastával učení o Boží svrchovanosti a lidské zkaženosti. Jakékoliv ohrožení těchto dvou pilířů pravdy evangelia by byl zločinem proti slavnému evangelium o Boží milosti, jímž je neschopnost člověka zachránit sám sebe (J 6,44) a potřeba svrchovaného Pána, který zasáhne v jeho prospěch (Ř 3,21–26). V roce 431 odsoudila Rada v Efezu pelagianismus jako zcela heretické učení, přesto v různých formách přetrvává dodnes.

Charles Finney rozničil v devatenáctém století obrovské „obrození“ pelagiánské teologie. Ačkoli je Finney stále velice populární mezi současnými evangelikálními a charismatickými církvemi, málokdo ví, jak „zkažená“ je vlastně jeho teologie. Finney jasně zformuloval svou „doktrínu člověka“ v díle *Systematická teologie*, kde píše:

*Morální zkaženost nemůže být součástí přirozeného či vrozeného charakteru ani chybného či padlého přirozeného stavu... morální zkaženost, jak já užívám tento termín, není součástí, ani v sobě nezahrnuje hříšnou přirozenost ve smyslu, že lidská duše je sama o sobě hříšná. Hříšnost není přirozená dispozice.*

Jinak řečeno, lidé nejsou od přirozenosti hříšní. Bez hříšné přirozenosti není potřeba dílo Ducha spočívající v obnově. A bez potřeby Ducha můžeme použít jakékoli prostředky, aby evangelium vyhovovalo lidem.

Finneyho myšlenky zaměřené na člověka nacházejí živnou půdu v mnoha dnešních moderních církvích. Na lidi zaměřený citlivý přístup k hledajícím produkuje církevní bohoslužby a kázání šitá na míru „potřebám“ hříšníků. Je to tiché zapření biblického pohledu, že „nikdo nehledá Boha“ (Ř 3,11). Takový je ohavný moderní odkaz ohně, který Pelagius zapálil a Finney na něj přikládal.

### Moderní pelagiáni

Zakladatelé amerických megacírkví citlivých k hledajícím byli ve skutečnosti pelagiáni. Faktickým popíráním úplné zkaženosti neznovuzrozeného člověka překlasifikovali duchovně zvědavé nevěřící na lidi „hledající Boha“. Uzpůsobili své bohoslužby a vlastně celé své církve k tomu, aby vyhovely světským zájmům a byly tak přitažlivější.

Guru citlivých k hledajícím se stal Rick Warren, který je jen jedním ze zastánců neo-pelagianismu. V knize *Proč jsme vůbec tady?* hrdě popisuje tento pastor megacírkev, jak strávil dvanáct týdnů průzkumem mezi nespasenými obyvateli ve svém okolí, než založil Saddleback Church v Jižní Kalifornii. Chodil od domu k domu a ptal se:

1. „Co si myslíte, že v našem okolí nejvíce potřebujeme?“ Tato otázka motivovala lidi, aby se se mnou dali do řeči.

2. „Navštěvujete aktivně nějakou církev?“ Pokud odpověděli kladně, poděkoval jsem jim a šel dál. Už jsem nekladal další otázky, protože mně nešlo o názory věřících. Všimněte si, že jsem se neptal, zda jsou členy. Mnoho těch, kteří nenavštívili církev dvacet let, se stále považují za členy některé církve.

3. „Proč si myslíte, že většina lidí nechodí do církve?“ Připadalo mi to méně výhružné a urážlivé, než kdybych se zeptal: „Proč nechodíte do církve?“ Dnes by na takovou otázku lidé většinou odpověděli: „Do toho vám nic není, kam chodím!“ Ale když jsem se zeptal na jejich názor, proč nechodí ostatní lidé, obvykle uvedli důvody, které byly vlastně jejich vlastní.

4. „Kdybyste hledali církev, kterou byste byli ochotni navštěvovat, co byste hledali?“ Tato jednoduchá otázka mě naučila o tom, jak přemýšlí nevěřící, víc než celé studium na semináři. Zjistil jsem, že většina církví nabízí program, o který lidé mimo církev nejeví zájem.

5. „Co bych pro vás mohl udělat? Co byste poradili církevnímu služebníku, který chce být lidem opravdu nápomocný?“ To je základní otázka, kterou musí

církev položit ve své komunitě. Studujte evangelia a všimněte si, kolikrát se Ježíš ptal lidí: „Co mám pro tebe udělat?“ On začal s potřebami lidí.

Takový průzkum by vám pomohl, kdybyste chtěli začít podnikat, otevřít si country klub nebo v dané oblasti sledovat politickou platformu. Ale církev nelze srovnávat s těmito aktivitami a neměla by se tak ani chovat. Přesto Warren hrdě prohlašuje, že stovky, možná tisíce církví, použily jeho metodu, aby podobně ovlivnily svůj růst a zjistily dosah své práce.

Navíc tím, že se Warren neptal těch, kteří vyjádřili svou víru či příslušnost k nějaké církvi, ukázal, že jeho církev bude poháněná ponejvíc světskými, méně posvěcenými zájmy, které jsou k dispozici. Buď nevěděl, nebo mu bylo jedno, že utvářet jeho církev mu pomáhají lidé s pokřiveným myšlením.

### **Nesprávné priority, nesprávné jednání**

Z pohledu Bible jsou převrácené priority církví citlivých vůči hledajícím snadno viditelné. John MacArthur ve své knize *Ashamed of the Gospel* (Zahanben evangeliem) vysvětluje, jak se metody zaměřené na spotřebitele názorově rozcházejí s biblickým modelem.

Písmo říká, že první křesťané „obrátili svět vzhůru nohama“ (Sk 17,6). Naše generace je spíše svědkem, jak svět obrací naruby církev. Podle Bible je Bůh svrchovaný, ne nějaký „nevěřící Tonda“. Bible, ne marketingový plán, má být jediným zdrojem a konečnou autoritou pro veškerou činnost církve. Služba by měla zajišťovat skutečné potřeby lidí, ne je hýčkat v jejich sobectví. To nejdůležitější je mít vždy na paměti, že Pánem církve je Kristus, ne nějaký televizní povaleč s dálkovým ovládním v ruce. Vždyť zastánci církví citlivých k potřebám hledajících zcela ignorují biblický pohled na neznovuzrozeného člověka. Bible jasně říká, že nevěřící nechtějí mít s Bohem nic společného. Ježíš přímo říká:

*Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. (J 3,19–20)*

Pavel vyvrátil celou filozofii růstu církve citlivé k hledajícím pěti slovy: „Není, kdo by hledal Boha“ (Ř 3,11). Je vskutku šokující, že tak masivní hnutí je možné založit v rozporu s neplodnějším novozákonním autorem i se samotným Spasitelem, o kterém podle svého tvrzení káží.

*Přeložila Dana Vondrušková  
Grace To You*

## JE VÁŠ SBOR DOKTRINÁLNĚ ZDRAVÝ?

*Bryan Elliff*

V jistých kruzích je dnes cítit tlak na doktrinální zdraví. Sbory užívají výrazy jako: „To je celkem zdravý (nebo silný) sbor.“ Nebo: „Doktrinálně nejsou moc zdraví.“ Možná jste se vy sami ocitli v situaci, kdy jste hledali „doktrinálně zdravý“ sbor.

Co jste hledali? Někdo hledá sbor, který se hlásí k určitému vyznání ohledně biblických smluv, jiní hledají konkrétní postoje v otázce předurčení a vyvolení, jiní hledají sbor s promyšlenými postoji ohledně struktury a vedení. To hlavní ale je, že když hledáme doktrinální zdraví, hledáme sbory, které věří správně.

A to je dobré. Ale má-li být sbor doktrinálně zdravý, pak podle misionáře Pavla správně věřit není všechno. Víme, že existuje mnoho sborů, které sice mají učení, ale podle Pavlovy definice není zdravé.

Pojďme se společně vrátit do roku 66 na ostrov Krétu. Možná si pamatujete, že pár let předtím strávil Pavel krátký čas v krétském přístavu zvaném Dobré přístavy. Když se jeho loď pokusila přezimovat v sousedním městě Foinik, byli hnáni bouří až ke vzdálenému ostrovu Malta. Zdá se, že Pavel přišel na Krétu ještě při jedné příležitosti, po svém uvěznění v Římě. Nyní, po letech, je Pavel daleko a zanechává zde jen svého pomocníka Tita, aby zorganizoval a utvrdil zdejší věřící.

Pro Tita to byl těžký úkol. I podle polobájného krétského proroka Epimenida byli Kréťané vždy „samí lháři, zlá zvířata, lenivá břicha“ (Tt 1,12). Jejich pověst se nevyznačovala úplně vzorovým chováním. A navíc se dozvídáme, že tam byli „mluvkové a svůdci“, kteří svým učením rozvraceli celé rodiny (1,10–11 ČSP). Proto se Pavel ve svém dopise Titovi zabývá především chováním.

Přes celou svou řeč o chování však Pavel několikrát zmiňuje „učení“, a to zdravé učení (Titus 1,9; 2,1). Uprostřed dopisu říká Titovi: „Ty však mluv, co odpovídá zdravému učení“ (2,1). K tomu připojuje devítiveršový seznam pokynů ohledně chování. Starší muži mají být střídmí, vážní, rozumní, ať jsou zdraví ve víře, starší ženy se mají chovat důstojně, nepropadat přílišnému pití vína, mladší muži mají být rozvážní atd.

Takové chování se slučuje se zdravou doktrínou. Vlastně bych mohl z verše 2,8 prohlásit, že je to právě chování samo, co činí doktrínu „zdravou“. Ve verši 2,8 (ČSP) napomíná Pavel Tita, aby mluvil „... zdravé slovo, jemuž nelze nic vytknout, aby každý odpůrce byl zahanben a neměl nic, co by o nás řekl zlého“. Z toho se můžeme dozvědět, že řeči, která je „zdravá“, nelze nic vytknout. To znamená, že to je řeč, která jde ruku v ruce s dobrým chováním.

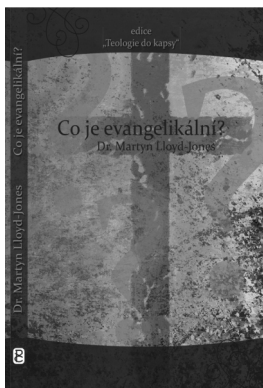
Stejně je to s učením. Je „zdravé“ jen tehdy, když ho doprovází dobré jednání. Vždyť Pavel říká, že doktrína nás vyučuje dobrému jednání. „Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku“ (Tt 2,11–12). Pro Pavla byl způsob života, který doktrína vyvolává, její součástí. Mít správné učení znamená správně žít.

Přemýšlíte podobně o zdravé doktríně?

Pojďme srovnat dva sbory. Jeden má mnoho lidí, kterým záleží na Bibli a teologii, jejich vyznání víry je dlouhé, jejich vyučovací hodiny jsou propracované. Ale starší dámy mají někdy tendenci roznášet klepy, mladí muži mají potíže se sebeovládáním a jako by tu chyběl zájem o druhé.

Naproti v ulici je sbor, jehož doktrinární vyznání je upřímně řečeno trochu slabé, vyučování se občas opakuje, biblické chápání chybí. Ale rodiny jsou docela silné, členové dbají na to, aby se navzájem milovali a sloužili si, mladí muži usilují o rozvahu a zbožný způsob života. Který ze sborů je doktrinárně zdravější?

Nejspíš ani jeden.



## CO JE EVANGELIKÁLNÍ?

*Dr. Martyn Lloyd-Jones*

Nic mi osobně nepřináší větší potěšení, než vybrat verš či oddíl z Písma a vyložit jej. Věřím, že se nyní nacházíme ve stavu velice podobném tomu, v němž se nacházel Juda a další. Nastala situace, která nás nutí zvážit víru jako celek a naléhavě víru jako celek bránit.

Co je evangelikální? To je základní otázka, která v Judově době vyvstala: Co je víra? Kdo je křesťan? Juda říká, že není užitečné v klidu se zabývat jednotlivými aspekty pravdy nebo učení, když je celá víra atakována a podkopávána. Musíme se vrátit zpět k základům, k prvopočátku. A já věřím, že se v této situaci opět nacházíme. V dlouhé historii křesťanské církve nastává čas od času situace, kdy se muži a ženy v církvi musí opakovaně vracet zpět ke kořenům, aby si znovu definovali a bránili samotnou podstatu křesťanské víry.

*104 stran, akční cena 84,- Kč*

[www.PoutnikovaCetba.cz](http://www.PoutnikovaCetba.cz)

## Poutníková četba

### Evangelizační tituly zdarma!!!



Milí přátelé

věříme, že v dnešní době máme jako církev zvláštní příležitost šířit evangelium. Chtěli bychom ji spolu s vámi využít.

Nabízíme vám proto **zdarma ke stažení** evangelizační brožuru *Kudy vede cesta k Bohu* v PDF, abyste ji mohli rozesílat emailem třeba svým milým, sousedům či známým.

Dále jsem se rozhodli nabídnout zdarma (**pouze za poštovné** Českou poštou 69,- Kč) tištěné tituly, které vám mohou pomoci sdílet evangelium. Ty jsou k dispozici v těchto množstvích na jednu adresu:

***Kudy vede cesta k Bohu*** – max. 5 ks na 1 adresu. Celkem jsme připraveni rozdat 200 ks.

***Kniha knih*** – max. 10 ks na 1 adresu. Máme připraveno k rozdáni 600 ks.

***50 důvodů, proč přišel Ježíš zemřít*** – max. 5 ks na 1 adresu. Poskytneme celkem 400 ks.

Poutníková četba, Žandov 85, 403 390 Chlumec, tel.: 472 741 623  
[www.PoutnikovaCetba.cz](http://www.PoutnikovaCetba.cz)